

Călăuza

BIBLIOTECARULUI

59



BIBLIOTECA INSTITUTULUI
TARGU-MURIS
ORVOSTUD EN GYEGYSZINT
KÖNYVTÁRA MARELY

august · 1955

CĂLĂUZA BIBLIOTECARULUI

PUBLICAȚIE A MINISTERULUI CULTURII DIN R. P. R.

CUPRINSUL

	<u>Pag.</u>
CONCURSUL PERMANENT PENTRU CITIREA LITERATURII DE CĂTRE TINERET „IUBIȚI CARTEA”	
Stanciu Stoian — Cum trebuie citită o carte de literatură	1
M. Gafița — Măreția mesajului eminescian	4
Bibliotecile sprijină concursul pentru citirea literaturii „Iubiți cartea”	7
BIBLIOTECI ȘTIINȚIFICE	
Th. Ludu — Biblioteca în sprijinul planului de învățămînt	8
BIBLIOTECI REGIONALE	
Mai multă atenție evidenței cititorilor la biblioteca regională Baia Mare	10
BIBLIOTECI RAȚIONALE ȘI DE LA SATE	
C. Bondoc — Despre munca cu cartea în regiunea Suceava	12
— Intregerile între bibliotecile satești din raionul Roman	15
DIN EXPERIENȚA BIBLIOTECILOR SOVIETICE	
T. Matveeva — Expoziții de cărți	17
R. Bahson — Ajutorul nostru acordat bibliotecilor satești	18
BIBLIOTECI SINDICALE	
Pentru un sprijin activ al comitetelor de întreprindere față de biblioteci	20
PREGĂTIREA CADRELOR DE BIBLIOTECARI	
T. Mestecăneanu — Cursul pentru bibliotecari organizat în regiunea București	22
METODE BUNE DE MUNCA	
Cum se dezvoltă bibliotecile de casă	25
CALENDAR COMEMORATIV	
Petru Comarnescu — 150 de ani de la nașterea povestitorului H. C. Andersen	28
Bibliografie	30
★	
Treție Paleologu — Concursul pe țară al inovatorilor și bibliotecarii	

ANUL VIII

Nr. 8

AUGUST 1955

Redacția : București, Calea Rahovei Nr. 2—4 —



★ 5 5 0 0 1 5 4 0 5 ★

D. I. Ionescu LIMEST



CONCURSUL PERMANENT pentru citirea literaturii de către tineret „IUBIȚI CARTEA”

CUM TREBUIE CITITĂ O CARTE DE LITERATURĂ

PROFESOR STANCIU STOIAN

Directorul Institutului de Științe Pedagogice al Ministerului Învățămîntului

Povestindu-ne modul cum s-a format treptat, ca scriitor și cititor, în liceul internat din Iași, maestrul Sadoveanu, în admirabila sa carte Anii de ucenicie scrie: „Seara, la ora cînd tovarășii mei de clasă și de cameră începeau a-și pregăti lecțiile, îmi depuneam și eu în biblioteca mea, adică sub saltea, romanul pe care-l fineam în mină și deveneam atent. Dacă era vorba de o lecție de istorie, rămîneau întins pe divan, cu palmele sub ceașă. La problemele de logică și de psihologie, mă ridicam în capul oaselor, cu oare care neliniște. Mă așezam la masa lungă, în fața camarazilor mei, la materiile înfricoșate de cosmografie și anatomie. Deveneam părtaș activ la latină și franceză; mă aflam în elementul meu favorit și mă plăteam către ei, de sprințul pe care-l acordau mizeriei mele.”

Să încercăm să desprindem, din experiența și înțelepciunea marelui nostru scriitor, ceea ce ne poate fi de folos, pentru ceea ce am putea numi metodică lecturii literare libere.

Vom trece repede peste ceea ce s-ar putea spune, foarte interesant, despre colecitivul de cameră pomenit. Compoziția și funcționarea lui, ajutorul reciproc, reies chiar din expunerea făcută. Pentru ceea ce ne preocupă, o altă problemă ni se pune mai direct: atenția pe care trebuie s-o dăm unei cărți de literatură, în comparație cu manualele didactice. Ce ne spune în această materie, maestrul Sadoveanu?

La prima vedere s-ar părea că sîntem îndemnați să nu acordăm prea mare importanță cărții de literatură. Cînd ai în mină o astfel de carte, te așezi comod pe un divan, pentru a te cufunda în lectură ca într-un vis dulce. Dacă pe această cale poți să dai de-a dreptul în visul unui somn profund, un păcat n-ar fi.

Lucrurile nu stau însă așa. O carte de literatură o putem citi într-o poziție mai degajată, — de ce nu? Într-o lectură literară ne lăsăm furaiți — vorba vine — de imaginație. Pe aripile acesteia cercetăm adesea înfrigurați zenitul și abisurile existenței, viața vie și tainele ei nepătrunse încă. Trebuie însă să atragem atenția cititorilor, că, oricare ar fi poziția în care ei citesc, drumul gîndului lor merge spre același țel, comun cititorilor de orice fel: să extragă, din ceea ce citesc, esența.

Lucrul acesta nu se poate obține dacă scăpăm hăfurile atenției, dacă nu sîntem cu băgare de seamă la cotiturile de gînd și acțiune din carte, dacă nu ne oprim din cînd în cînd să răsufilăm și să cercetăm ce am realizat pe parcurs.

Asta înseamnă că așa zisa lectură liberă sau independentă trebuie să fie totuși o lectură cu rost, cu reguli de finit în seamă. Iar cea dintîi regulă tehnică, în această privință, este să citești, ca să zicem așa, cu cricionul în mină.

A citi cu creionul în mână înseamnă a citi sistematic, însemnându-și, după nevoie mai ales ceea ce e necesar, după natura lecturii pe care o facem. Într-un fel notăm lucrurile de reținut dintr-un roman și altfel pe cele dintr-o lucrare cu conținut filozofic și științific. Uneori notăm mai mult, alte ori mai puțin, alte ori aproape nimic sau chiar nimic. Cititorul nu trebuie speriat cu reguli în această privință. Recomandabil este însă ca, pentru orice carte citită, care merită acest nume, să ne notăm: autorul, titlul cărții, conținutul ei pe scurt, eventuale impresii și concluzii. Literatura sovietică de specialitate ne recomandă în acest sens — ca lecturile literare să ni le notăm într-un jurnal recapitulativ. Dacă e o lucrare literară propriu-zisă, ea va fi notată mai liber; dacă e una științifică, cu un conținut ceva mai greu, atunci vom face conpecte în regulă, planuri sau teze.

Oamenii de știință utilizează pentru cercetări, în atari cazuri, fișa — scurtă notă sau extras, — care cuprinde o singură problemă sau idee.

Lectura cu creionul în mână pune și probleme de ordin mai mărunț, pe care totuși cititorul este bine să le cunoască. De pildă, dacă avem în mână o carte, proprietate personală, putem să facem anumite sublinieri sau notări chiar pe ea. Altfel, notările trebuie să le facem pe o bucată de hirtie. Ori cum, un lucru să ne fie limpede: cartea trebuie păstrată cu grijă nu numai pentru conținutul ei, ci și pentru existența ei materială. Orice cititor trebuie să fie și un adevărat bibliofil, adică un iubitor de carte, sub toate formele. Cartea este un bun obștesc, care leagă generația și generațiile între ele și pentru aceasta nu trebuie să o subapreciem sau să o considerăm ca pe un obiect de aruncat, după ce a fost utilizat odată.

Regulile bune lecturi nu se limitează la cele arătate mai sus. E necesar să mai adăugăm la acestea, cîteva dintre cele mai importante.

O astfel de regulă, de pildă, este aceea de a citi întotdeauna texte unitare, în unități de timp ce permit asimilarea unitară a textului. Aceasta înseamnă două lucruri deodată: timpul acordat pentru o carte să fie astfel planificat încît să-i putem prinde firul conducător cu ușurință și neafalsificat; în aceeași ședință să citim de asemenea texte cu înțeles unitar, nu „porții” de mînuială, mecanic stabilite.

Nu se poate spune că sînt mulți cititori care procedează astfel. Contrariul este mai degrabă adevărul. Cititorul N., de pildă, înprumînd trei cărți, pentru luna sa de concediu, își face următoarea socoteală: Mama de Gorki are 333 de pagini; Secerișul de Galina Nikolaeva are 521, iar Temelia de Eusebiu Camilar 407. În total avem 1261 pagini. În cele 21 de zile ale concediului va citi cîte 60 de pagini pe zi, afară de o zi cînd va citi 61. Nu e nevoie, credem, să arătăm de ce nu e bună o astfel de socoteală. Cititorul N. nu va citi trei cărți, ci un număr de pagini sau de semne tipografice.

E bine ca cititorul să-și alcătuiască un plan de lecturi, pe o perioadă de timp mai mare. Acest plan, trebuie însă împărțit pe unități de timp mai mici, pentru a cuprinde texte cu înțeles unitar, nu un număr egal de pagini, indiferent de cuprinsul lor.

O altă regulă, ce trebuie să fie scumpă oricărui cititor, este ca lectura lui să fie o lectură complet citită și complet explicată. Un păcat al celor mai mulți dintre cititorii este că se mulțumesc să înțeleagă textul „în general”, sărînd cuvinte și pasaje întregi, alunecînd peste descrieri sau explicații mai adînci. O astfel de lectură nu aduce ni-i un spor de cunoaștere celui ce o face. Cititorul care dorește să-și îmbogățească înțelegerea și cunoștințele nu va lăsa să-i scape expresii și cuvinte necunoscute lui. Le va căuta în dicționare, va întreba, va nota și, din cînd în cînd, va revedea notările făcute.

Este adevărat că, citind astfel, citim mai puțin și efortul nostru e mai mare. Să nu fim însă grăbiți. Să ascultăm sfatul lui Mihail Ivanovici Kalinin, care ne povățuiește: „Mai bine să citești mai puțin cărți, dar să meditezi mai mult asupra conținutului lor”.

Tocmai pentru aceasta este bine ca, după ce am terminat de citit o carte, să mai parcurgem odată, pe scurt, cuprinsul, să medităm asupra lui și să ne străduim să scoatem din el esențialul.

Unele cărți, mai ales manualele școlare, au după fiecare capitol întrebări de autocontrol. Ceva asemănător putem să facem și noi înșine, pentru cartea citită, fără a intra evident în amănunte, cind nu e cazul.

O ultimă regulă, pe care vrem să o recomandăm: cit mai des cu puțință să citim cu voce tare. Cititul cu voce tare este folositor pentru dicțiune, pentru a ne însuși pronunția justă a cuvintelor noi, e necesar, în sfîrșit, pentru însuși obișnuința cu un astfel de citit.

Anumite lecturi, de altfel, nici nu pot fi complet înțelese și trăite, de cit dacă sînt făcute cu voce tare. Așa sînt, de pildă, poeziile. Cititul cu voce tare contribuie apoi în mai mare măsură la păstrarea unității între gînd și cuvînt. El contribuie mult la formarea deprinderii de a ne exprima ușor și în termeni de om cult.

*

Literatura, și ea, este în primul rînd un mod de cunoaștere, — de cunoaștere a vieții sociale mai ales. Buna literatură a fiecărei epoci, reflectă estetic adevărul despre această epocă. Shakespeare, Dickens, Victor Hugo, Anatole France, Andersen, Mark Twain, Tolstoi, Cernișevski sau Caragiale — ca să nu pomenim de cît pe aceștia — sînt o dovadă eleventă. Fiecare vîrstă își are preferințele ei literare, dar teme închise și autori rezervați unei vîrste, nu există. Realitatea materială înconjurătoare este una, adevărul asupra ei e unul, literatura, din acest punct de vedere e și ea una.

Literatura este apoi un mijloc de luptă și construcție. Nu există știință pentru știință, nu există literatură pentru literatură, nu poate exista — normal — nici citit pentru citit. Unde există, trebuie considerată ca o boală. Despre așa ceva ne vorbește, spre pildă, Gogol în romanul său *Suflete moarte*. Petrușca, vizitiul și lacheul eroului său principal e un astfel de bolnav. Lui „îi plăcea nu atît ce citea, cît cititul în sine“.

Astăzi literatura capătă roști constructiv tot mai plin, prin realismul socialist, constructiv ca și prin societatea pe care o oglindește. Solohov, Ostrovski, Fadeev, apoi, mai aproape de lumea tineretului, Gaidar, Nosov, Oséeva ș. a. sînt nume de care sînt legate opere căutate și gustate de omul nou, făcînd astăzi de fapt și prin ele.

Vorbînd despre literatură pentru copii, Gorki spunea: „Problema tematicii cărților pentru copii este problema educației sociale a copiilor“, iar L. V. Dubrovina, activistă în domeniul școlii sovietice, spune de asemenea: „Pedagogia sovietică și literatura sovietică pentru copii sînt indisolubil legate între ele“.

Lucrul acesta este adevărat nu numai pentru copii și literatura lor, ci pentru toate vîrstele. Noi credem în formarea prin educație a omului, în tot cursul vieții lui. Trebuie să găsim numai căile cele mai firești pentru aceasta.

Dacă acestea sînt rosturile literaturii și ale lecturii literare, ne dăm bine seama de prețuirea ce trebuie să le-o acordăm. În cazul acesta și toate formele de activitate, metodele și procedeele lucrului cu cartea literară, pe care le-am arătat mai sus, vor părea cu atît mai justificate. Este adevărat că ni se cere mai multă suferință în această pedagogie a lecturii, dar e firesc să fie așa: sîntem în domeniul artei și al educației prin artă.



MĂREȚIA MESAJULUI EMINESCIAN

(Prezentarea volumului „Poezii” de M. Eminescu
din bibliografia obligatorie a concursului
„Iubiți cartea”

MIHAI GAFIȚA

Obișnuim să spunem: Eminescu cel mai mare poet român. Și așa este! Dar cum trebuie să procedăm, ce trebuie să facem pentru a înțelege în toată măreția sa, mesajul marelui poet?

Cînd citim poeziile sale ne cuprinde o incîntare, o emoție ale căror izvoare ne e mai greu să le exprimăm. Căci, la urma urmei, Eminescu a vorbit ca nimeni altă dată dintr-o limbă care dintre noi. Un critic și cercetător literar al nostru arată, de exemplu, că oricare poate să spună: am trecut adesea pe lângă plopii cei singuratici, toți vecinii ajunseseră să mă știe numai tu nu mă luai în seamă.

Dar numai Eminescu a dat acestei spuse de dragoste forma unică, în stare să înfrunte timpul, să stea pe buzele tuturor, ca și cum ar exprima propriul nostru suflet; aceleași vorbe, aceleași înțelesuri el le-a spus astfel:

*Pe lângă plopii fără soț
Adesea am trecut;
Mă cunoșteau vecinii toți —
Tu nu m-ai cunoscut.*

Așadar, în această măiestrie alcătuire a cuvintelor să stea măreția poeziei eminesciene, în această încărcare a cuvintelor cu o bogăție grea și emoționantă de sensuri, care vorbesc direct inimii noastre?

Negreșit că Eminescu a fost un mare artist al cuvîntului. El a dat limbii românești, pe atunci încă puțin șlefuită pentru poezie, o tărie și o mlădiere fără de care nu poate exista marea poezie. Moștenind cele mai bune tradiții ale scrisului românesc dinaintea sa, pe care și le-a sădit în conștiința cu o nețărmurită dragoste, Eminescu a dus mai departe lucrarea limbii, începută încă de

bătrîni croniciari și continuată cu rivnă de poezii dinaintea sa, între care în primul rînd Văcăreștii, Alexandrescu, Bolintineanu și Alecsandri. Eminescu a fost învățacelul lor; la școala versului lor și a versului popular s-a format, pentru ca să ajungă a-și întemeia propria modalitate de expresie. În epoca de căutare, în vederea stabilirii unei limbi literare, Eminescu a ajuns să întrebuinteze în versurile sale o limbă de o negrăită frumusețe, care, apoi, prin forma operelor sale poetice, s-a impus ca limba noastră literară.

Dar numai aici să stea oare măreția artei eminesciene?

Măreția operii unui artist stă în puterea de a exprima la un nivel de înaltă artă, cele mai importante idei și năzuințe ale poporului, în epoca sa. Aibă un om strălucit meșteșug de a cînta, de a zugrăvi, — dacă meșteșugul miinilor și inimii sale se irosește în lucrări mărunte, pipernicite, acel om nu va fi un mare artist. El nu va trezi în noi decît, cel mult, părerea de rău pentru că și-a nimicit darul cu care-l înzestraseră natura; dar nu va izbuti să ne incînte, să prefacă sufletul nostru după voia artei sale.

Eminescu și-a pus marele-i talent în slujba celor mai înalte idealuri ale epocii sale, ale poporului, și de aici vine măreția sa. Eminescu este mare pentru că a dat o forță artistică unică unor idei de mare umanitate, care au continuat și continuă să însuflețească pe oamenii din țara noastră și din alte țări.

Poetul s-a născut la numai doi ani după înfrîngerea revoluției de la 1848, mișcare de care și legase nădejdele poporul, năzuind spre libertate și viață mai bună. Dar cei mai mulți din

conducătorii mișcării trădaseră, aliindu-se cu foștii dușmani, cu boierimea reacționară. Îndată ce dobândise înlesnirile rîvnite, burghezia părăsise vechile lozinci revoluționare și se înțelesese cu boierimea, instaurînd o epocă de exploatare și mai cruntă, care avea să dureze aproape o sută de ani, pînă la 23 August 1944.

Revoluția înfrîntă, cei mai mulți din oamenii cu suflet generos, cu idei largi, au putut cădea la grea suferință și deznădejde. Valul revoluționar al lui 1848 scăzuse astfel, altul nu se arăta conștiințelor lor — deși se frămînta și apărea la lumină, începînd să se organizeze, proletariatul. Regimul monstruoasei coaliții dintre burghezie și moșierime, a putut astfel să se consolideze, încercînd să sădească în conștiințele oamenilor convingerea că aceasta e ordinea firească a lucrurilor în lume, că așa trebuie să fie și că nu poate fi, și că nici nu va fi altfel.

Personalitatea lui Eminescu s-a format în această atmosferă și în aceste condiții. Dar poetul n-a vrut să accepte societatea burghezo-moșierască, inima sa, departe de a bate așa cum porunceau legile și credințele statonice în acest regim, plin de dispreț pentru om, pentru viață, — a fost însuflețită de dragoste pentru om, de încredere în forța sa, în forța sufletului său.

Format la școala poporului, pe care l-a cunoscut, l-a înțeles și cu care s-a contopit, adăpat la izvoarele marilor idei ale epocii, între care n-a lipsit învățătura revoluționară a lui Marx, Eminescu și-a început creația printr-un atac de o forță extraordinară, neîntilnită în literatura noastră pînă la el, împotriva temelii regimului și a instituțiilor regimului burghezo-moșieresc.

În cele mai multe din poeziile sale care se întind aproximativ pe distanța a opt-zece ani, adică pînă la 1877—1878, Eminescu a lovit din plin tot ce părea de neînfrînt pentru regimul burghezo-moșieresc.

Regimul se întemeia pe conștiința că el este veșnic, lăsat de Dumnezeu oamenilor, care nici nu sînt în stare și nici nu trebuie să încerce a-l schimba. Eminescu atacă însăși această bază. În *Inger și Demon*, în *Împărat și proletar*, în *Egiptul*, și în alte poeme, el arată că masele pot și trebuie să se ridice împotriva regimurilor tiranice, pe care el le declară că sînt false și împotriva voinței celor mulți:

„Minciuni și fraze-i totul ce statele
susține,

Nu-i ordinea firească ce ei a fi
susțin,

De aici, Eminescu trece la asaltul și șubreziea unora din principalele forțuri care susțineau citadela regimului: religia, cultura și literatura regimului, forma sa de stat, morala burgheziei, politica ei, viața ei de familie. În *Împărat și proletar* mai ales, toate acestea sînt puternic atacate în discursul pe care-l ține proletarul. Dar ele sînt atacate și în alte poezii. De pildă, în *Epigonii*, Eminescu dezvăluie goliciunea literaturii și artei promovate de regim. În numele literaturii militante a înaintașilor iluștri de la 1848 și mai dinainte, poetul condamnă în astfel de cuvinte pe mișgălitorii de hirtie pe atunci la modă:

... Simțiri reci, harfe zdrobite,
Mici de zile, mari de patimi, inimi
hătrîne, urite,
Măști rizînde puse bine pe-un
caracter inimic;

Eminescu s-a ridicat pînă la conștiința că există exploatare și că ea este pricina inegalității în lume, ajungînd la convingerea că trebuie înlăturată orînduirea bazată pe nedreptate, pe jefuirea celor mulți.

Da ce uitați că-n voi e și număr și
putere?
Cînd voreți, puteți prea lesne pămîntul
să-mpărșiți.

se adresează poetul marilor mulțimi,
îndemîndu-le la revoltă:

Zdrobiți orînduirea cea crudă și
nedreaptă,
Ce lumea o împarte în mizeri și
bogații!

Pînă la Eminescu n-a răsănit un îndemn la revoltă mai pasionat, mai îndrăzneț decît acesta, exprimînd o năzuință a maselor. În a fi exprimat cu o mare forță artistică astfel de idei înaintate ale poporului stă unul din elementele care fac marea poezie a lui Eminescu.

Dar marea nostru poet a mers mult mai departe. El și-a pus unele din cele mai mari probleme ale filozofiei timpului, cum ar fi, de exemplu: problema apariției vieții, problema vieții și a morții, problema raportului omului cu celelalte elemente ale naturii, etc. Dar dacă la unele din ele, n-a găsit răspunsurile juste, totdeauna s-a manifestat la el marea înfrigurare a unui suflet frămîntat de dorința de-a afla adevărul, de a da oamenilor răspunsuri la întrebările care le umplu viața. Eminescu reprezintă în literatura și cultura noastră, momentul celei mai chinuitoare căutări de soluții, într-o epocă în care nu apăreau încă evidentă pentru toată lumea lupta proletariatului re-

voluționar. Și dacă n-a aflat adevăratele răspunsuri, Eminescu a avut marele merit de a fi spus răspicat că aceste răspunsuri nu pot fi date de regimul burghezo-moșieresc și de întreaga orânduire bazată pe exploatare.

Iar atît cît a putut descoperi Eminescu din răspunsurile întrebărilor care frămîntau omenirea, au fost mărturiile ale unei imense dragoste a poetului pentru umanitate, o mare încredere în om. Să ne referim numai la două exemple și cu acest prilej să vedem și cum trebuie să ne apropiem de poezia lui Eminescu, cum să pătrundem în acest tezaur pentru a-l înțelege în toată măreția sa. În poemul *Strigoii* este interpretată o credință populară despre existența unor suflete răta-citoare după moarte și care se fac strigoii. Subiectul poemului e următorul: Arald, regele avarilor își pierde iubita. Pentru a o redobîndi el se duce în peștera unui bătrîn mag, care-l înțelege și-i ajută să-și revadă ființa dragă. Vrăjile lui fac să învie fecioara moartă. Legenda spune mai departe că, întîrziind în rătăcirea lor de dragoste pînă după cîntatul de zîmb al cocoșilor, cei doi se prefac în strigoii. În legenda aceasta însă, cea mai puternică semnificație o au cuvintele magului care poruncește celor mai ascunse forțe ale naturii. Acestea sînt îngîmchiate, se pleacă în fața voinței omului care și caută semenul, moartea însăși este înfrîntă de puterea dragostei:

Stihii a lumii patru, supuse lui Arald,
Străbateți vci pămîntul și a lui
 măruntaie,
Faceți din piatră aur și din îngheț
 văpaie,
Să-nchege apa-n singe, din pietre
 foc să saie,
Dar inima-i fecioară hrăniți cu
 singe cald”.

Dragostea omului pentru alt om este mai tare decît cele mai oarbe legi ale naturii! — acesta este mesajul de preț al poemului *Strigoii*.

Eminescu a înălțat o pasionantă cîntare omului, sentimentelor sale și de aceea vom găsi în poezia sa atîtea cîntece

de dragoste pasionată, cîntece închinată naturii, eroismului marilor fii din trecut ai poporului.

Iată deci că, poezia lui Eminescu s-a întemeiat pe o filozofie adînc umană; aceea a rodit în versurile sale. De aceea ne explicăm și mai bine de ce Eminescu iubea omul mai presus de orice, de ce a urit societatea burghezo-moșierească, în care omul era disprețuit, înjosit. În ciclul de *Scrisori* și în alte poezii, Eminescu a demascat societatea vremii sale, tocmai sub lucrurile lipse ei de umanitate. Reprezentantșilor acestei societăți el le contestă chiar titlul de oameni:

„E rușine omenirii să vă zică vouă oameni”.

Cel mai înalt nume, cea mai demnă poziție este aceea de om. Luceafărul însuși, este gata să-și jertfească nemurirea pentru umanitatea simplă, dar deplină.

Această conștiință de o largă și pură generozitate, societatea burghezo-moșierească a lovit-o cu brutalitatea-i caracteristică, a încercat s-o suprima. Dezgustat, poetul a renunțat la luptă, a întors spatele acestei societăți, s-a rupt de ea, i-a reluzat orice legături. În multe din poeziile ultimei sale perioade de creație și mai cu seamă în *Glossă*, Eminescu s-a însingurat, îndurerat și trist. Nu de oameni s-a rupt, ci de societatea burghezo-moșierească. În această renunțare la luptă trebuie să înțelegem o formă a protestului, a disprețului lui Eminescu pentru societatea vremii lui și nicidecum un indemn la pasivă acceptare a regimului.

Acestea sînt cîteva din elementele care ne vorbesc despre măreția poeziei lui Eminescu, de marea ei popularitate în straturile cele mai largi ale poporului. Prin această poziție înaintată, pe care s-a situat Eminescu, prin chinuitoarea și pasionata lui căutare a adevărului, a răspunsurilor la întrebările cele mai arzătoare ale vremii, prin marea lui putere de artist, de a le da glas, prin imensa bogăție de sensuri cu care a înzestrat limba noastră, marele poet ne aparține nouă, celor care construim o viață, în care omul este prețuit și înălțat pe cele mai înalte trepte.



BIBLIOTECILE SPRIJINĂ CONCURSUL „IUBIȚI CARTEA” PENTRU CITIREA LITERATURII



Secțiunea culturală raională Secueni, regiunea Oradea, a chemat la întrecere în cinstea zilei de 23 August toate secțiunile culturale raionale din regiune.

Printre obiectivele întrecerii figurează și angajamentul ca 50% din numărul cititorilor bibliotecii să fie înscriși ca participanți la concursul „Iubiți cartea”.



În raionul Roman, organizarea concursului permanent pentru citirea literaturii de către tineret „Iubiți cartea” a început imediat după apariția Hotărârii Bi-

roului C.C. al U.T.M. și a Regulamentului privitor la organizarea și desfășurarea lui.

În orașul Roman au luat ființă peste 20 de comisii de concurs, iar în cuprinsul raionului alte 28 de comisii la centrele de comună.

Una din aceste comisii activează în cadrul bibliotecii raionale din Roman. Ea a desfășurat o largă popularizare a obiectivelor concursului, a condițiilor de participare și a bibliografiei obligatorii și la alegere. În planul de muncă al bibliotecii, pe trimestrul III, a fost inclusă o serie de manifestări de masă pentru popularizarea cărților mai importante. La stația de radioficare se citesc cu regularitate fragmente din Hotărâre și se prezintă cărți recomandate de bibliografie. S-au efectuat lozinci mobilizatoare în legătură cu concursul, care au fost afișate la bibliotecă. În vitrina cu tema *Participați la concursul „Iubiți cartea”* au fost expuse cărțile obligatorii.

În urma acestei munci, s-au înscris la bibliotecă, pînă la data de 20 iunie a.c., peste 20 de tineri.



celor înscriși se află tov. Anghel Maria și Neacșu Olga, bibliotecare la biblioteca regională, Ionașcu Gheorghe și Jacoban Ion, îndrumători ai secțiunii culturale regionale.



În vederea unei bune desfășurări a concursului „Iubiți cartea”, comisia raională a raionului Mizil, regiunea Ploești, și-a alcătuit un plan de muncă,

cu sarcini concrete pentru fiecare din cei 9 membri ai comisiei. Trecînd la îndeplinirea lor, membrii comisiei s-au deplasat în cuprinsul raionului, reușind să formeze comisii comunale în mai toate comunele.

De asemenea, colectivul bibliotecii raionale a prelucrat Hotărîrea Biroului C.C. al U.T.M. cu privire la organizarea concursului „Iubiți cartea” în cadrul unei consfățuirii cu cititorii. Hotărîrea a fost prelucrată și prin stația de radioficare a orașului Mizil. Pentru a stimula pe cititori să se înscrie la concurs, biblioteca raională a trecut la popularizarea celor peste 30 de tovarăși care s-au înscris pînă la începutul lunii iulie, folosind pentru aceasta stația de radioficare și gazeta de perete a bibliotecii. (după corespondența trimisă redacției de tov. M. Mocanu).



O activitate susținută pentru înscrierea tinerilor la concursul „Iubiți cartea” desfășoară tov. Raț Tereza, bibliotecara bibliotecii sătești din comuna Ardușat, ra-

ionul Șomcuta, regiunea Baia Mare. Ea a organizat printre altele, un cerc de prieteni ai cărții, care o ajută în organizarea diferitelor manifestări pentru popularizarea cărților înscrise în bibliografia concursului. Pînă la 24 iunie peste 50 de tineri s-au înscris în vederea obținerii insignei de „Prieten al cărții”. (după corespondența trimisă redacției de tov. N. Viman).

Biblioteca în sprijinul planului de învățământ *

TH. LUDU

Directorul bibliotecii I.S.E.P. „V. I. Lenin”

ACTIVITATEA DE MASA A BIBLIOTECII

Pentru atingerea scopului principal al instituției de învățământ superior, care este acela de a forma cadre de specialiști bine pregătiți, biblioteca desfășoară o continuă activitate de difuzare și popularizare a cărții, folosind pentru aceasta, îndeosebi, metoda propagandei vizuale. În această privință trebuie amintit că alături de Biblioteca centrală desfășoară o muncă susținută și celelalte biblioteci de catedre și în special catedrele Bazele Marxism-Leninismului și Economie Politică.

În holul Bibliotecii centrale, o vitrină aparte este rezervată popularizării curente a organului central de presă al partidului. Odată cu expunerea ziarului „Scinteia” facem și informarea bibliografică prin indicarea cărților reprezentative în lămurirea și adîncirea problemelor tratate în numărul respectiv al ziarului.

Cărțile noi apărute le este rezervată o altă vitrină. Așezarea lor se face pe probleme. Pe coperta cărții se înscrie vizibil cota topografică, ușurînd cititorului cerea cărții.

Expozițiile mai ample și de durată mai lungă se organizează în legătură cu aniversări, evenimente politice și culturale, retrospective sau curente, dîndu-li-se un caracter tematic.

A devenit o tradiție a bi-

* Continuare din numărul trecut

bliotecii noastre ca anul școlar să înceapă cu expoziția materialelor bibliografice care asigură procesul de învățământ. În această expoziție un prim loc îl ocupă cărțile care alcătuiesc temelia însușirii învățaturii marxist-leniniste.

Un al doilea capitol al expoziției recomandă cărțile și articolele privitoare la metodele de muncă în studiul individual.

Urmează prospectul Institutului și date din activitatea și structura bibliotecii.

Apoi, grupate pe facultăți, sînt așezate programele analitice și bibliografia cursurilor și manualelor.

Ziarele și revistele pe care trebuie să le cunoaștem în permanență, încheie această primă expoziție a noului an școlar.

Expoziția se repetă și înaintea sesiunii de examene din vară, bineînțeles cu material cit mai împropățat.

O expoziție deopotrivă necesară procesului de învățământ, care a atras atenția vizitatorilor, a fost difuzarea literaturii sovietice în ajutorul celor ce studiază istoria P.C.U.S. Pentru organizarea ei ne-am folosit de indicatorul bibliografic editat de Cartea Rusă și Edilura Tineretului, cu unele adăsurii.

Metoda este valabilă și pentru răspîndirea literaturii noastre în ajutorul celor ce studiază istoria Partidului Muncitoresc Român. Acest lucru au dovedit-o expozițiile organizate de cabinetul Bazele Marxism-Leninismului.

Bibliotecile noastre arată o grijă deosebită popularizării

presei, expunînd numerele noi apărute și nu numai copertile, ci și sumarele și părți din articolele mai importante în care se subliniază textul reprezentativ.

În viitor va trebui să acordăm o mai atentă difuzare a studiilor apărute în periodice (ziare, reviste) prin prezentarea lor și în expozițiile aniversare și tematice.

Succesul unei expoziții este determinat și de felul cum se folosesc și celelalte materiale ce se expun și anume: citate, fotografii, statistici, etc.

Din păcate lipsa mobilierului corespunzător împiedică sau reduce bunele intenții ale bibliotecilor în organizarea unor astfel de expoziții.

O acțiune centralizată ar fi binevenită deopotrivă pentru legatul cărților, confecționarea fișierelor, stelajelor, etc.

Biblioteca noastră s-a preocupat de asemenea să facă educația cititorilor în ceea ce privește grija pentru păstrarea cărților, în care scop a organizat o mică expoziție de cărți rupte, măzgălite de cititori, care a stîrnit revolta studenților iubitori de carte.

În munca pe care biblioteca o desfășoară în masa cititorilor, consfăturile oferă cel mai rodnic rezultat, mai ales dacă sînt însoțite de propagandă vizuală.

Biblioteca centrală I.S.E.P. „V. I. Lenin” este în al doilea an de experiență în organizarea consfăturilor cu cititorii, care au dat bune rezultate în ceea ce privește îmbunătățirea muncii biblio-

tecare și bibliografice, în educarea cititorilor etc. Aceste consfătuiri sînt precedate de scurte dări de seamă asupra activității desfășurate de bibliotecă.

Iată cîteva din rezultatele acestor consfătuiri, care au constituit un îndreptar în munca bibliotecilor noastre:

1. Extinderea rețelei de biblioteci.

2. Continuarea împrumutului pe termen lung a cursurilor și manualelor.

3. Organizarea catalogului planului de învățămînt independent de celelalte cataloage.

4. Necesitatea suplimentării exemplarelor din anumite titluri.

5. Afișarea în sala cataloagelor a unui îndreptar în organizarea și folosirea bibliotecii. Dezvoltarea indexului alfabetic al noțiunilor pentru catalogul pe materii după sistemul zecimal care să fie cît mai cuprinzător.

6. Așezarea serviciului de documentare și bibliografie la îndemîna cititorilor înainte de părăndirea acestora în sala de lectură, ceea ce însă nu s-a putut realiza în condiții prea bune, deoarece spațiul de care dispunem este insuficient.

7. În perioada dinaintea de examene și în perioada examenelor, săile de lectură să funcționeze și în zilele nelucrătoare, dimineața.

8. Cărțile mult cerute din bibliografia obligatorie a programelor de curs, să se împrumute pe termene scurte, de 3-5 zile.

9. Cititorii preferă catalogul alfabetic celui pe materii sistematic. Aceasta întărește propunerea făcută de noi mai înainte de a dezvolta în bibliotecile speciale catalogul analitic.

10. Beletristica să fie dată cu împrumut la domiciliu pe un timp mai îndelungat.

CIRCULAȚIA FONDULUI DE CARTI

Organizarea bibliotecii și îndeplinirea sarcinilor de care am vorbit pînă acum, își



Vitrină cu cărți pe tema „Practica în producție”

ating scopul numai dacă biblioteca poate să satisfacă cerințele mereu crescînde ale cititorilor. În Institutul nostru, circulația fondului de cărți este asigurată prin lărga extindere a rețelei de biblioteci, printr-un orar de funcționare de o zi întreagă și acoperirea zilnică nelucrătoare.

Cititorului îi stă la îndemîna posibilitatea de a citi în bibliotecă oriunde și de a face împrumuturi și pentru studenți se acordă împrumuturi de cursuri și manuale pe lungă durată.

Cercetătorii științifici și aspiranții au de asemenea posibilitatea de a studia în condiții aparte. O sală de lectură pentru personalul didactic se arată de asemenea necesară.

Alcătuind o bibliotecă pe baza indicațiilor bibliografice din programele de curs, sala de lectură și-a mărit mult viteza de deservire a cititorilor.

Din păcate, spațiul pentru depozitarea cărților din fondul rezervat bibliotecii de împrumut, fiind restrîns, frînează oarecum munca cu cititorii.

Pentru sprijinirea cercetărilor științifice și pentru

munca didactică se practică dacă e nevoie împrumutul de cărți de la alte biblioteci, după cum și biblioteca noastră acordă împrumuturi de acest fel, atunci cînd e solicitată. În felul acesta au fost sprijinite catedrele de Istoria economiei naționale, Tehnologie-Merceologie, Fizică, Chimie, Energetică. Un sistem în uz la biblioteca noastră este acela de a accorda studenților de la cursurile fără frecvență împrumuturi de cărți, chiar dacă solicitanții se află cu domiciliul în alte orașe, trimițându-li-se prin poștă cărțile cerute.

La aceste rezultate s-a putut ajunge datorită reformei învățămîntului, cînd, prin grija statului nostru democratic popular, bibliotecile de învățămînt superior, ajungînd o problemă de stat și asigurîndu-li-se condițiile materiale, au putut să îmbine noua tehnică bibliotecară cu activitatea de sprijinire a procesului de învățămînt și de cercetări științifice, contribuind din ce în ce mai larg la pregătirea cadrelor de înaltă calificare, devotate construirii socialismului și apărării păcii.



BIBLIOTECI REGIONALE

Mai multă atenție evidenței cititorilor la biblioteca regională Baia Mare

Evidența activității constituie una din principalele lucrări ce se efectuează în bibliotecile noastre de masă. Ținerea unei evidențe regulate ajută pe bibliotecari să-și cunoască mai bine rezultatele muncii, pentru ca în funcție de ele să-și înscrie în planul lor de muncă prevederi concrete, menite să ducă la continua îmbunătățire a activității. Pe baza datelor din evidența statistică culeasă de la biblioteci, forurile tutelare stabilesc situația activității unei întregi rețele de biblioteci, ceea ce dă posibilitatea de orientare în determinarea indicelui de dezvoltare a bibliotecii în planul de stat.

Dat fiind rolul important al evidenței este necesar ca bibliotecarii să acorde o mare importanță exactității datelor pe care le prezintă în dările de seamă. O evidență care nu se bazează pe cifre reale nu-și poate atinge scopul inițial, conducând în mod fatal la concluzii greșite.

Un rol deosebit de important în cadrul evidenței activității bibliotecii îl prezintă capitolul privind numărul cititorilor. Acesta este unul din elementele principale pe baza cărui se apreciază activitatea bibliotecii pe o perioadă anumită. Pentru bibliotecari, numărul și componența cititorilor constituie un ajutor în justa completare a fondului de cărți, în planificarea manifestărilor de masă și a tuturor acțiunilor menite să atragă noi cititori la bibliotecă.

În ultimii ani datorită unei juste evidențe a activității și prin aplicarea unor metode înaintate în munca de popularizare și difuzare a cărților, numărul cititorilor la bibliotecile de masă a crescut considerabil.

Din păcate, sînt însă biblioteci pentru care justa evidență a cititorilor nu constituie o preocupare principală. Munca lor se limitează la ținerea unei evidențe formale a cititorilor, neglijînd cu totul condițiile cu privire la înscrierea cititorilor la bibliotecă. Alergînd după cifre umflate, care să ilustreze o bogată ac-

tivitate, aceste biblioteci recurg la diferite sisteme care fac să apară în registrul de evidență zilnică a activității bibliotecii, date necorespunzătoare.

Printre acestea se numără și biblioteca regională Baia Mare care desfășoară o slabă activitate în direcția popularizării și difuzării cărții. Deși din evidența bibliotecii rezultă că pe anul 1954 numărul cititorilor a fost de 2067, iar la sfîrșitul lunii mai 1955 era de 2500, totuși, analizînd mai îndeaproape această cifră, se deduce că așa zisa ridicare a numărului cititorilor nu corespunde realității, ci se datorește unor procedee greșite în întocmirea și prezentarea evidenței. Astfel, se știe că înregistrarea unei persoane ca cititor al bibliotecii se face în momentul cînd aceasta împrumută cartea. Răsfoind fișierul cititorilor acestei biblioteci găsim fișe ale unor cetățeni care n-au împrumutat pînă acum nici o carte. Un astfel de exemplu este fișa nr. 1144 pe care e trecut numele tov. Senculeț Telca de la întreprinderea „Gutînul”. Cu privire la proveniența unei astfel de fișe, bibliotecarul motivează că această cititoare prezentîndu-se pentru prima oară să împrumute o carte, cererea ei n-a putut fi satisfăcută, deoarece cartea nu se găsea în bibliotecă. În loc să-i recomande o altă carte sau să-și însemne titlul ca s-o procure de la colectură sau pe calea împrumutului între biblioteci, bibliotecarii secției de împrumut s-au grăbit să-i întocmească doar fișa de cititor care a rămas albă pînă în ziua de astăzi, deoarece tov. Senculeț Telca n-a mai venit pe la bibliotecă. Totuși ea și alți preînși cititori în aceeași situație, apar în statisticile dărilor de seamă pe care biblioteca le prezintă forurilor tutelare.

Acest procedeu e cu totul greșit și el denotă că bibliotecarii secției de împrumut nu s-au ocupat de îndrumarea cititorilor noi veniți, nu s-au străduit să le satisfacă dorința de a citi, nu s-au îngrijit ca aceștia să devină cititori activi ai bibliotecii.

O altă încălcare a normelor de evidență a cititorilor la biblioteca regională Baia Mare constă în faptul că unii cititori apar de două ori în statistică, datorită împrejurării că ei frecventează în același timp și biblioteca maturilor și secția de copii, deși este știut că un cititor nu poate figura decât o singură dată în statistica unei biblioteci. Iată de pildă pe cititoarea Dinu Viorica, în vîrstă de 23 ani, care este înscrisă și la biblioteca de maturi și la secția de copii, unde nu are rostul să figureze. Sau iată exemplul lui Gliga Mihai, de 13 ani, care și el este trecut și într-o parte și alta. Argumentul dat de bibliotecă că copiii iau cărți pentru părinți, iar părinții iau cărți pentru copii, nu este valabil deoarece se cere ca fiecare cititor să aibă o fișă personală căci numai așa se poate urmări și îndruma lectura fiecărui cititor.

Este rolul bibliotecarilor să lămurască pe cititorii aflați în această situație, făcîndu-i să înțeleagă că nu pot avea decît fișe personale la bibliotecă și îndrumînd pe fiecare cititor să ia cărți la una din cele două secții, potrivit vârstei lor, motiv pentru care de altfel s-a creat secția de copii. Dacă totuși se întîmplă ca un cititor sub 16 ani să ceară o carte care se găsește numai în biblioteca maturilor, bibliotecarul secției de copii trebuie să-l o procure prin împrumut, fără a-l trimite să se înscrie la cealaltă secție. Iar dacă un astfel de cititor dorește să citească cărți din biblioteca pentru maturi, bibliotecarul secției pentru copii trebuie să transfere fișa acestuia la biblioteca de maturi, eliminînd astfel posibilitatea dublării statisticii.

Trebuie dusă de asemenea muncă de lămurire și cu părinții care împrumută cărți pentru copii, în sensul de a se întocmi o fișă copilului, ceea ce va da posibilitate bibliotecarului să îndrume lectura micului cititor. Pentru cazul cînd cititorii maturi doresc să citească cărți pentru copii, ei le pot împrumuta din biblioteca maturilor, cunoscînd că exem-

plare din fiecare carte repartizată secției pentru copii, se găsesc și aici. Respectînd aceste reguli, înfăptuind o strînsă colaborare între secția de copii și secția de împrumut a bibliotecii de maturi, se pot înlătura aceste neajunsuri, stabilindu-se cifra exactă a cititorilor.

Bibliotecile trebuie să dea toată atenția scoaterii din evidență a cititorilor retrași, adică a celor cititori care timp de trei luni n-au mai frecventat biblioteca. Această operație dă posibilitate bibliotecarilor să cunoască motivul retragerii pentru ca astfel să poată duce munca de readucerea lor la bibliotecă. În mod inutil biblioteca regională Baia Mare a înființat pentru cititorii retrași și reveniți la bibliotecă un registru special așa numit de reinscriere, cînd de fapt se recomandă ca, în acest caz, să se facă doar mențiunea (R) pe fișa inițială a celui revenit, trecînd-o iar la locul pe care l-a avut înainte în fișier. În registrul de evidență zilnică a activității, cei ce revin la bibliotecă se înscriu în coloana cititorilor noi înscriși, ceea ce face ca totalul acestei coloane să corespundă în permanență cu numărul fișelor cititorilor activi. La rubrica „Observații” a acestui registru se recomandă ca bibliotecarul să menționeze numărul celor reinscriși în acea zi.

Lipsa unei evidențe juste privitor la numărul cititorilor, duce în general la înfățișarea unei activități nereale, ceea ce are drept consecință o activitate slabă.

Astfel de lipsuri existente la biblioteca regională Baia Mare întăresc convingerea că cifrele privitoare la creșterea numărului cititorilor nu se bazează pe realități.

Este de cea mai mare importanță pentru colectivul bibliotecii să treacă de urgență la lichidarea lipsurilor semnalate. Respectînd normele în domeniul înregistrării și evidenței cititorilor, colectivul acestei biblioteci va putea iniția fără îndoială o activitate rodnică, prezentînd în viitor o creștere reală a numărului cititorilor.





BIBLIOTECA RAIONALĂ și de la SAȚE

Despre munca cu cartea în regiunea Suceava

DIN CONSTATARILE UNEI BRIGAZI A MINISTERULUI CULTURII

G. BONDOC

Indrumător din Direcția bibliotecilor
din Ministerul Culturii

În cursul lunii iunie, o brigadă a Ministerului Culturii a analizat activitatea cultural-educativă de masă din regiunea Suceava, cu precădere în raioanele Botoșani și Vatra Dornei.

În privința muncii cu cartea s-a constatat o îmbunătățire față de trecut atât în ce privește numărul de cititori înscriși și cărți difuzate, cât și în privința conținutului activității depuse. În mare măsură bibliotecile din această regiune și-au axat planurile de muncă pe îndeplinirea principalelor sarcini politice și economice, preocupându-se într-o largă măsură de îndrumarea cititorilor spre cartea cea mai potrivită. Așa, de pildă, biblioteca regională, bibliotecile raionale din Cimpulung și Vatra Dornei și biblioteca sătească din Bucecea (raionul Botoșani) și-au prevăzut în plan și au dus la îndeplinire o serie de acțiuni cum sînt informarea politică, popularizarea Hotărîrilor partidului și guvernului în legătură cu lucrările agricole, cu importanța colectărilor, achizițiilor, contractărilor etc.

În perioada lucrărilor de primăvară, biblioteca regională a întocmit liste de recomandare pentru cărți agrotehnice specifice acestei campanii, pe care le-a difuzat la toate bibliotecile sătești și ale căminelor culturale din raionul Suceava. De asemenea, a întocmit pentru cititorii săi un album cu tăieturi din ziare legate de cuvîntarea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej, rostită la consfătuirea frunțașilor recoltelor bogate. Bibliotecile sătești ca cele din Boroaia (Fălticeni) și Bucecea (Botoșani) au organizat consfătuiri asupra cărților agrotehnice și întîlniri cu frunțașii recoltelor bogate. Pentru popularizarea cărții agrotehnice, aceste biblioteci folosesc pe scară largă standurile, listele de recomandare, colportajul, cercurile de citit etc. O inițiativă

pozitivă a fost aceea a bibliotecării din Bucecea care a determinat experimentarea probelor de germinație în toate cercurile de citit, după ce au fost citite materiale care tratau această problema. Alte biblioteci, ca cele din Roma și Dolhești au asigurat cu regularitate materiale bibliografice necesare cursurilor agrotehnice. Datorită preocupării bibliotecărilor pentru difuzarea cărții agrotehnice, mulți țărani muncitori au aplicat în practică cele însușite din cărți. Astfel, colectivistul Filip Teodor de la G.A.C. Trușești, cititor frecvent al bibliotecii raionale a reușit să combată unele practici dăunătoare ce se mai aplicau la lucrările de întreținere a viței de vie și la semănatul leguminoaselor.

Bibliotecile din regiunea Suceava se îngrijesc în bună măsură de difuzarea cărților social-politice și de știință popularizată. Biblioteca regională a întocmit, de pildă, liste bibliografice și vitrine speciale, iar pentru răspîndirea cărții de știință popularizată a întocmit un sertar special al noutăților. Acțiuni asemănătoare au întreprins și bibliotecile raionale din Cimpulung, Vatra Dornei și Botoșani ca și bibliotecile sătești din Dorna Cîndreni și Bucecea.

Munca de masă cu cititorii preocupă într-o bună măsură pe bibliotecarii din regiune. Ei organizează consfătuiri, prezentări și recenzii de cărți literare, agrotehnice și de știință popularizată, întreprind acțiuni pentru aniversarea zi elor festive etc. Pentru copii, unele biblioteci raionale, ca cea din Vatra Dornei, organizează cu regularitate seri de basme și povestiri, fie în bibliotecă, fie în cămine sau grădinițe, discută cu copiii despre cărțile sau basmele pe care ar dori să le asculte.

Pentru atragerea cititorilor, multe biblioteci întocmesc panouri și albume cu

coperte false, colțul și vitrina noutăților, sau caiete speciale „Ce vrem să citim”. O inițiativă frumoasă este a bibliotecarei C. Blumenfeld de la biblioteca raională din Botoșani care a întocmit din tăieturi de ziare, albume cu diferite tematici ca: *Lupta pentru pace, Materiale în ajutorul celor ce studiază problemele transformării socialiste a agriculturii în țara noastră. Materiale privind Conferința de la Geneva* etc.

O acțiune pozitivă a bibliotecilor din regiunea Suceava, este organizarea pe scară largă a bibliotecilor mobile și cercurilor de citit care au și rolul de a fi puncte de deservire cu cărți a cititorilor. Cercurile de citit sînt conduse în majoritate de învățători, sau alți intelectuali ai satelor, care contribuie la difuzarea cărții în masă, la creșterea numărului de cititori. Numai în comunele Bucecea, Roma, Nișeni, Sulița, Hîntășii, Cocorăni din raionul Botoșani, există laolaltă peste 80 de cercuri de citit.

Cu toate aceste realizări obținute în munca cu cartea în regiunea Suceava, mai există totuși deficiențe care se cer a fi grabnic lichidate. În cele mai multe biblioteci ale căminelor culturale, caselor de citit și colturilor roșii din G.A.C., numărul cititorilor și cărților difuzate este încă sub posibilități. De la 1 ianuarie s.e. biblioteca de la căminul cultural din Șarul Dornei a înscris mai puțin de 20 de cititori. Alte biblioteci din comune mari ca: Iacobenii, Cristești etc., au sub 100 cititori, cea mai mare parte a acestora fiind formată din copii și intelectuali. Mai mult decît atît; chiar unele biblioteci raionale ca cele din Săveni, Trușești și Darabani au înscris de la începutul anului mai puțin de 500 cititori, din care numai un număr neînsemnat sînt țărani muncitori. Este inadmisibil ca în mai mult de 5 luni o bibliotecă de la sat să difuzeze numai 8 cărți (cazul tov. Viorica Negură din satul Coțești, raionul Darabani) iar o bibliotecă raională — e vorba de biblioteca Darabani — să nu difuzeze decît 100 cărți agrotehnice.

Un număr destul de însemnat al bibliotecilor de la sate au o planificare defectuoasă a muncii. Ele nu urmăresc sprijinirea permanentă cu ajutorul cărții a campaniilor agricole, nu se ocupă de informarea cu regularitate a țărânimii muncitoare asupra principalelor evenimente interne și internaționale. În mică măsură s-au ocupat aceste biblioteci de combate-



Deservirea cititorilor la biblioteca raională din Botoșani

rea cu ajutorul cărților de știință popularizată a obscurantismului, misticismului și superstițiilor care mai dăinuie în această regiune. Astfel, deși în satul Dorna Arini, de pildă, mai persistă semne ale misticismului care bintuie în rîndurile țărânimii muncitoare, biblioteca n-a întreprins nici o acțiune de popularizare a științei. Ea are numai 65 cititori care de la 1 ianuarie au citit doar 171 cărți, printre care foarte puține de știință popularizată.

Bibliotecile de la sate ca și bibliotecile raionale s-au preocupat prea puțin de intensificarea muncii cu cartea în sectorul forestier. E adevărat că bibliotecile raionale din Vatra Dornei și Cîmpulung au întocmit unele liste de recomandare, dar nu au urmărit dacă și cum sînt folosite acestea, nu și-au fixat ca obiectiv principal în planul de muncă intensificarea activității cu cartea în acest sector. Bibliotecile din mediul rural ca și bibliotecile raionale nu au trimis biblioteci mobile la gurile de exploatare decît în mică măsură, n-au organizat și n-au sprijinit organizarea manifestărilor de masă în acest sector. Muncitorii de la mina Oița, raionul Vatra Dornei, nu dispun de o bibliotecă sindicală și nici de o bibliotecă mobilă. Biblioteca căminului cultural din Ciocănești, situată în apropierea minei nu s-a gîndit că ar fi fost de datoria ei să organizeze și să trimită o astfel de bibliotecă mobilă la Oița, cu atît mai mult, cu cît muncitorii de aici și-au manifestat în repetate rînduri dorința de a citi cărți în timpul lor liber.

O lipsă generală a bibliotecilor de la sate, care trebuie să dea de gîndit organelor responsabile cu munca culturală în regiunea Suceava, este neglijența de ne-

ierat în ținerea evidenței fondului de cărți, a numărului cititorilor și cărților difuzate, a manifestărilor de masă etc. La multe biblioteci ca cele din Șarul Dornei, Cîrlibaba, Ciocănești, Cristești, Hînești, etc. evidența nu se ține deloc sau se ține întimplător pe foi volante. Chiar biblioteca sătășcă din Bucecea cu un număr mare de cititori și cu activitate de masă multilaterală, stă prost din acest punct de vedere. La unele biblioteci lipsesc stocuri însemnate de cărți din fondul respectiv, din cauză că în nici o bibliotecă nu s-a respectat regulamentul privind predarea și primirea întregului inventar pe bază de proces verbal. Și în păstrarea colecțiilor de zăre și reviste cele mai multe biblioteci de la sate dovedesc neglijență condamabilă. Astfel, biblioteca din Șarul Dornei, n-are nici o colecție completă, o parte din zăre fiind la căminul cultural, iar alta la școală. Foarte rare sînt cazurile cînd aceste biblioteci duc o muncă organizată cu zărele.

Cei încadrați în formele de învățămînt politic au fost ajutați de bibliotecile de masă cu materiale bibliografice necesare, sau cărți literare legate de problemele ce studiază, dar în foarte mică măsură și în unele părți deloc.

S-a constatat că mulți bibliotecari, în special cei de la sate nu se străduiesc să cunoască fondul de cărți pe care-l au în bibliotecă, nu-și îmbunătățesc stilul de muncă prin studierea materialelor de specialitate și însușirea experienței bibliotecarilor fruntași.

Lipsurile existente în activitatea bibliotecilor de la sate sînt în bună parte consecință a muncii insuficiente de îndrumare desfășurată de bibliotecile centrale.

De altfel, bibliotecile centrale mai au multe de făcut pentru a-și ridica activitatea la un nivel corespunzător menirii lor. Astfel, planurile de muncă ale unor biblioteci raionale ca cele din Botoșani, Trușești, Săveni și Darabani nu sînt întocmite pe baza unor obiective clare și nu fixează sarcini precise pentru fiecare membru al colectivului. Planul de muncă al bibliotecii raionale din Botoșani, de pildă, se rezumă numai la înșiruirea unor generalități. Puținele acțiuni concrete prevăzute în plan cum ar fi îndrumarea în trimestrul II a două biblioteci sindicale și a unei biblioteci școlare, n-au fost duse la îndeplinire. Numărul de cititori al acestei biblioteci a crescut față de primele 5 luni ale anului trecut numai cu 40, iar indicele de citire a scăzut de la 2,75 la 2,12. Biblioteca a făcut prea puțin pentru atragerea muncitorilor spre carte: dintre cei aproape 2000 cititori înscrși pînă la 1 iunie numai 50 sînt muncitori. Numărul mic al cititorilor

muncitori, țărani muncitori și gospodine este nesatisfăcător și în celelalte biblioteci raionale. Bibliotecile raionale din Trușești, Săveni, Darabani, se interesează într-o foarte mică măsură de difuzarea cărții agrotehnice.

Deficiențele muncii cu cartea în regiunea Suceava se datoresc în mare măsură secțiilor culturale regionale și raionale care socotesc încă această latură a muncii cultural-educative de masă ca o sarcină care aparține exclusiv bibliotecilor centrale. Așa se explică că în planurile secțiilor culturale raionale trimise regiunii, activitatea cu cartea este trecută sub tăcere, sau i se rezervă doar cîteva rînduri. Atît activiștii secțiilor culturale raionale cit și cei ai secției regionale se deplasează foarte rar la biblioteci. Secțiile culturale n-au făcut aproape nimic pentru traducerea în viață a obiectivelor chemării la întrecere lansate de biblioteca din Cîmpulung în cîntea zilei de 7 Noiembrie, deși ele ar fi dus la o creștere calitativă a muncii cu cartea în regiune. La acestea se adaugă uneori și faptul că sfaturile populare comunale nu creează condiții favorabile de lucru bibliotecarilor, sau îi folosesc în alte munci, închinînd bibliotecile.

Pentru remediarea lipsurilor semnalate, este necesar ca secțiunile culturale și bibliotecile din regiunea Suceava să pună neîntîrziat în practică propunerile de îmbunătățire a muncii făcute de brigada Ministerului Culturii, să generalizeze metodele avansate ale unor biblioteci bune ca cele din Vatra Dornei, Cîmpulung, Bucecea și altele, să sprijine prin toate mijloacele dezvoltarea și extinderea inițiativelor bune pornite de ei. Este lucru sigur că în această regiune există toate premisele pentru ridicarea muncii cu cartea la un nivel înalt. Există și bibliotecari devotați, cu dragoste de muncă ca Vranău Valentina, Bistriceanu Rodica, Tolocan Constantin, Petrescu Elena și alții care au frumoase realizări în muncă, care ar trebui popularizate și extinse la toate bibliotecile din regiune.

Se cere secțiilor culturale și bibliotecilor centrale din regiune o mai judicioasă planificare a muncii de îndrumare a bibliotecilor de la sate și din raioanele cu activitate slabă. E necesar ca bibliotecile centrale să devină cît mai repede adevărate centre de îndrumare metodică a bibliotecilor sindicale, școlare și ale căminelor culturale.

Nu mai urmîrind zi de zi îndeplinirea sarcinilor cultural-politice cu ajutorul cărții, bibliotecile din regiunea Suceava vor putea face noi pași înainte în bătălia pentru atragerea unui număr cît mai mare de cititori.

Întrecerile între bibliotecile sătești din raionul Roman

La începutul lunii mai a. c. biblioteca sătească din comuna Cîrligi-Onișcani, raionul Roman, a chemat la întrecere toate bibliotecile sătești din raion în vederea intensificării popularizării cărților agrotehnice.

Întrecerea a fost propusă pentru o perioadă de șase luni, pînă la 7 Noiembrie 1955, cu o primă etapă la 23 August.

Inițiativa bibliotecii sătești din Cîrligi-Onișcani, bibliotecă fruntașă pe raion, a fost de îndată stimulată și sprijinită atît de secția culturală a Sfatului popular cit și de biblioteca raională din Roman, care după ce a studiat obiectivele întrecerii în cadrul colectivului bibliotecii raionale, a convocat pe cei 6 responsabili ai bibliotecilor sătești din raion, în vederea prelucrării punctelor din întrecere. Cu acest prilej, biblioteca raională le-a dat îndrumări de felul cum să-și alcătuiască planuri de muncă pe baza obiectivelor întrecerii, cum trebuie să se desfășoare întrecerea în legătură cu sarcinile din perioada muncilor agricole, cum să organizeze biblioteci mobile etc.

Cei șase bibliotecari acceptînd punctele întrecerii, și-au luat angajamente concrete pentru realizarea lor.

Activitatea depusă de fiecare bibliotecă sătească, pentru atingerea obiectivelor fixate în întrecere, va fi controlată de către comisii comunale, formate din secretarul sfatului popular comunal, secretarul sau un membru al biroului organizației de bază P.M.R., directorul școlii elementare și directorul căminului cultural. Rolul comisiei este acela de a consemna într-un proces verbal situația activității bibliotecii la data începerii întrecerii, urmînd apoi să analizeze

periodic felul cum biblioteca își desfășoară activitatea.

Obiectivele întrecerii, prevăd printre altele, mărirea numărului de cititori cu 60% față de numărul existent la data intrării în întrecere, iar numărul cărților citite să fie de cel puțin două pe lună de fiecare cititor. S-a mai prevăzut organizarea de citiri în colectiv, la locul de muncă al țăranilor muncitori, cite 3 în fiecare lună, iar în campania de treieris, la arii. În cercurile de citit, care trebuie să-și continue activitatea ținînd seama de timpul cînd țăranii muncitori pot participa la citit, să se prelucreze Hotărîrile partidului și guvernului ce vor apare în această perioadă, precum și *Cuvîntarea rostită de Iovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la consfătuirea fruntașilor în agricultură*. Cu sprijinul cadrelor didactice să se organizeze lunar cite o recenzie asupra cărților agrotehnice legate de lucrările agricole în curs, sau asupra unor cărți de literatură care vorbesc despre transformarea socialistă a agriculturii. În această perioadă să se pregătească o consfătuire cu cititorii asupra metodelor avansate folosite în agricultură. Să se organizeze cite o expoziție de cărți agrotehnice pe fiecare etapă a lucrărilor agricole — îngrijirea culturilor, recoltare, treieris, dezmiriștit, arături adînci de toamnă.

Pentru sprijinirea activității bibliotecilor căminelor culturale și a colțurilor roșii din gospodăriile agricole colective din raza comunei, să se ducă o muncă temeinică pentru îndrumarea lor, organizîndu-se biblioteci mobile, care să fie schimbate în mod regulat. Cel puțin de două ori pe lună să se

facă informarea politică a țărânimii muncitoare, folosind în acest scop presa centrală și locală.

Pornind la realizarea planului de muncă pe baza obiectivelor întrecerii, biblioteca sătească din Cîrligi-Onișcani, condusă de bibliotecarul Amarghioalei Gheorghe, a reușit să aibă și unele rezultate. Astfel, s-a făcut o expoziție de cărți pe tema: *Să aplicăm regulile agrotehnice pentru obținerea unor recolte bogate*, care a fost vizitată de numeroși țărani muncitori. Au fost organizate lecturi în colectiv la locul de muncă sau la locurile cele mai frecventate de țărani muncitori, ca de pildă, la punctul de achiziție unde s-au citit broșuri ca *Prășitul mecanic ușurează munca și sporește producția*, *Ce foloase au țărani muncitori întovărășiți* și altele. Cu sprijinul agentului agricol s-a ținut o conferință la bibliotecă despre întreținerea culturilor, cu care ocazie s-au popularizat câteva broșuri agrotehnice legate de această problemă. Pînă la data de 24 iunie biblioteca a reușit să înscrie 58 de cititori noi și să difuzeze peste 400 de cărți.

Frumoasa activitate desfășurată de biblioteca sătească din Cîrligi-Onișcani, constituie un imbold și un exemplu pentru celelalte biblioteci antrenate în întrecere.

Și la biblioteca sătească din comuna Bîra, se observă o intensificare a muncii cu cartea. S-au organizat 7 citiri în colectiv la locul de muncă, s-a ținut recenzia cărții *Pornesc oamenii* de Sūto Andras, s-a făcut informarea politică a țărânimii muncitoare. În mai puțin de o lună numărul cititorilor a crescut de la 174 la 190.

Biblioteca sătească din Săbăoani, care a avut pînă nu de mult o activitate slabă a început și ea să-și îmbunătățească munca, or-

ganizînd acțiuni pentru popularizarea cărților agrotehnice.

Rezultatele obținute pînă acum se datoresc în bună parte și bibliotecii raionale din Roman care s-a ocupat îndeaproape de îndrumarea și sprijinirea celor 6 biblioteci în întrecere. În acest scop colectivul bibliotecii a făcut deplasări în comunele Sagna, Bîra și Onișcani. S-au trimis bibliotecilor în întrecere cărți agrotehnice și liste de recomandare pe tema: *Să aplicăm agrominimele în perioada de întreținere a culturilor*, însoțite de indicații cum trebuie folosite. În ziarul local „Steaua Roșie” s-a publicat un articol semnat de bibliotecara șef a bibliotecii raionale, tov. Mircea Eugenia, în care au fost popularizate primele rezultate ale întrecerii, evidențiindu-se biblioteca din Cîrligi-Onișcani.

Biblioteca raională trebuie însă să stimuleze și celelalte biblioteci sătești cu activitate mai slabă, care încă nu s-au antrenat suficient în întrecere, ca de pildă cele din Sacnieni și Sagna. Ea va trebui să întocmească materiale metodice prin care să le recomande metodele cele mai bune, folosite de bibliotecile frunlașe în întrecere.

Va trebui ca și secția culturală raională să acorde o atenție deosebită acestei întreceri, să urmărească și să analizeze în cadrul comisiei raionale felul cum se realizează obiectivele propuse. Experiența ne arată că întrecerile sînt un mijloc puternic de stimulare a activității bibliotecilor, de ridicare a nivelului muncii cu cartea, cu atît mai mult cînd este vorba de cartea agrotehnică, care trebuie să constituie un ajutor prețios pentru țărani muncitori în luptă pentru obținerea în acest an a 10 milioane tone de grîu și porumb.

Expoziții de cărți noi

T. MATVEEVA
directorul bibliotecii regionale
din Ivanov

O sarcină importantă a bibliotecii este informarea cititorilor săi asupra cărților noi din toate domeniile științei.

O bună sursă de informare în legătură cu apariția cărților noi, sînt *Letopiseșul cărții* și *Anuarul cărții din U.R.S.S.* (Ejegodniki knighi SSSR), editate de Palatul unional al cărții. Totuși, cercetarea acestora nu poate înlocui în nici un caz pentru cititor, cunoașterea nemijlocită a cărților.

Ani de-a rîndul noi am organizat expoziții tematice pe teme de actualitate, aducînd astfel la cunoștința cititorilor unele din cărțile noi intrate în bibliotecă. Dar o asemenea formă de prezentare nu satisfacea pe cititorii care aveau nevoie să urmărească în mod sistematic noile apariții.

Luînd în considerație dorința cititorilor, biblioteca a organizat în anul 1949 o expoziție de cărți noi în locul celei tematice. Inițiativa a fost reușită și de atunci s-a introdus în practica bibliotecii regionale din Ivanov organizarea unor expoziții regulate a cărților noi. Experiența noastră, căpătată în decurs de cinci ani, ne-a arătat că asemenea expoziții joacă un rol important în popularizarea cărților, iar organizarea lor nu este prea complicată. Noi credem că fiecare bibliotecă poate și trebuie să arate în mod sistematic cititorilor, cărțile noi intrate, luînd în considerație condițiile locale.

La biblioteca regională din Ivanov, astfel de expoziții se organizează odată la două săptămîni și rămîn deschise două zile (sîmbăta și duminica). Practica ne-a arătat că acestea sînt zilele cele mai indicate.

Pentru pregătirea expoziției, lucrătorii secției bibliografice aleg broșurile și re-

vistele intrate în ultimele două săptămîni, înafara celor reeditate fără nici o schimbare.

La aceste expoziții sînt prezentate între 4—500 de cărți și între 100—120 numere noi din reviste. Astfel, în cursul unui an, sînt prezentate cititorilor circa 10.000 de cărți și 2500 reviste.

Materialele sînt aranjate pe mese și panouri și grupate pe următoarele probleme: ideologie, medicină, tehnică, agricultură, geografie, teoria literaturii, cărți literare.

Înafară de cărți și reviste, la expoziții sînt prezentate și ultimele numere ale *Letopiseșului cărții*, *Letopiseșul articolelor din reviste*, *Letopiseșul articolelor din ziare*, numerele curente ale indicatoarelor lunare cu adnotări, liste de recomandare a cărților etc. Aceste materiale sînt expuse pe un panou special.

În sala expoziției face de serviciu un bibliograf, care dă cititorilor explicațiile necesare cu privire la felul cum pot împrumuta cărțile, studiază componența vizitatorilor și înregistrează părerile și propunerile lor.

Cărțile expuse pot fi împrumutate imediat după închiderea expoziției.

Fiecare expoziție este vizitată de 170—200 oameni, în special oameni de știință, specialiști, cadre didactice din învățămîntul mediu și superior și studenți. În ultimul timp a crescut și numărul muncitorilor care se interesează în mod sistematic de apariția cărților noi.

Părerile cititorilor ne arată ce importanță are cunoașterea cărților noi, atît pentru producție cit și pentru activitatea științifică. Inginerul P. Z. Saronov, de pildă, scrie următoarele: „Expozițiile de cărți și reviste noi, îmi dau posibilitatea să fiu la curent cu ultimele realizări ale

științei și tehnice și să le pun în practică". Conferențiarul universitar F. V. Karlski și alți colaboratori științifici, afirmă că răsfoirea cărților și a revistelor le oferă posibilitatea unei mai bune cunoașteri a tematicii pe care o tratează, mult mai mult decât cataloagele bibliotecii și alte surse bibliografice.

Pentru popularizarea expoziției se pun anunțuri, atât la bibliotecă cit și la diferite organizații, întreprinderi, institutii și institute de învățământ. Unora din cititori li se trimite invitații. Fiecare expoziție este anunțată de asemenea prin stația de radioficare a orașului.

Dăm mai jos anunțul despre expoziția noilor cărți și a revistelor:

„Biblioteca regională din Ivanov organizează în mod sistematic

EXPOZIȚII DE CĂRȚI ȘI REVISTE NOI intrate în bibliotecă

La expoziții sînt prezentate cărțile de literatură politică, de știință a naturii, de medicină, de producție și tehnice, de agricultură, de literatură, precum și cărți despre artă, lingvistică, teorie literară și sport.

Expoziția este deschisă de la orele 5 pînă la 8 seara în zilele de sîmbătă și duminică.

Intrarea liberă.

După revista „Bibliotekar” nr. 6-1955

Ajutorul nostru acoraat bibliotecilor satești

de R. BAHSON
responsabila bibliotecii raionale
din Orlov

În raionul Orlov, regiunea Orlov, sînt 8 biblioteci satești: Stanovo-Kolodsk, Lavrosk, Senojatsk, Saltikov, Golohvastov, Kulikov, Saburov și Obrazțov. (Ultimele două au fost deschise în a doua jumătate a anului 1954). În ultimul an, biblioteca raională a început să acorde un ajutor mai mare acestor biblioteci în activitatea lor de atragere a cititorilor, de popularizare a cărților de actualitate, de organizare a acțiunilor de masă, precum și în munca de organizare a fondurilor de cărți și a cataloagelor. În acest scop sînt folosite în mod activ următoarele forme de îndrumare: seminariile lunare de două zile, practica pe lângă biblioteca raională, precum și consultațiile.

Seminariile secției de bibliotecari se țin în mod regulat. Aci se acordă o atenție deosebită lucrărilor practice care contribuie la o mai bună deservire a colhoznicilor. În deplasările făcute pe teren, observîndu-se că unii bibliotecari satești nu cunosc clasificarea cărților, s-a hotărît ca această problemă să fie inclusă în seminariile viitoare.

La primul seminar au fost alese cărți din diferite domenii ale științei, pentru fiecare bibliotecar. Responsabila bibliotecii a vorbit despre clasificarea cărților și a arătat ce materiale trebuie să se folosească. După aceea bibliotecarii au executat lucrările practice. În încheiere, conducătorul seminarului, a controlat lucrările bibliotecarilor și a discutat cu ei clasificările nejust efectuate. După citeva lucrări, bibliotecarii satești au început să

cunoască mai bine problemele clasificării cărților.

În fața fiecărei biblioteci satești din raionul nostru s-a pus sarcina de a crea un catalog sistematic și alfabetic. Seminariile raionale au avut sarcina să ajute pe bibliotecarii în această direcție. Patru seminarii conduse de responsabilul secției de prelucrare a cărților de la biblioteca regională au fost închinete acestel teme. De fiecare dată bibliotecarii au primit lucrări pentru acasă.

În momentul de față, aproape toți bibliotecarii satești din raionul nostru au început să întocmească cataloage. La bibliotecile din Senojatsk și Stanovo-Kolodsk s-a clasificat grupa cărților agricole și a început grupa cărților politico-sociale.

În același timp, bibliotecile întocmesc cataloage alfabetic. La întocmirea acestor cataloage sînt folosite pe o scară largă fișele adnotate.

La seminarii, bibliotecarii satești prezintă de multe ori referate și comunicări. Astfel la unul din seminarii a vorbit despre experiența ei în organizarea deservirii colhoznicilor, tov. M. I. Kraskova de la biblioteca satească din Saltikov. Ea a povestit în mod amănunțit cum a organizat cu ajutorul colectivului vizite acasă, la colhoznici și cum în urma convorbirilor purtate, au fost atrași aproape 100 cititori noi.

Urmînd exemplul bibliotecii din Saltikov și biblioteca din Senojatsk a început să desfășoare o activitate sistematică pentru atragerea cititorilor. Responsabila

bibliotecii, tov. Buhvostova, organizează lunar vizite în două-trei centre populate. Aceasta a contribuit la o creștere a numărului cititorilor.

La seminarii, se discută materialele metodice și numerele curente ale revistei „Bibliotekar”. De pildă, T. Petrova din cadrul bibliotecii raionale — a făcut o expunere despre broșura *Munca cu copii într-o bibliotecă sătească* de E. Kaspin; responsabilă bibliotecii sătești din Stanovo-Kolodesk, tov. Feodorova, a făcut o amplă expunere despre cartea: *Popularizarea cărții de literatură în biblioteca sătească*, de E. P. Korșunova; M. A. Abramova, responsabilă bibliotecii sătești din Golohvastov, a făcut prezentarea numărului curent al revistei „Bibliotekar”.

După fiecare seminar, bibliotecarii discută despre activitatea de învățămînt a acestei secții, și aduc propuneri. În ultimul timp seminariile au devenit mai interesante, bibliotecarii manifestă un interes mai mare și execută cu regularitate lucrările ce li se dau acasă.

Bibliotecarii fără pregătire specială au fost convocați la biblioteca raională pentru practică. În anul 1954, a fost invitată pentru practică de 2 săptămîni tov. P. E. Buhvostova, responsabilă bibliotecii sătești din Senojatsk. Practica a fost organizată conform planului de învățămînt trimis de către biblioteca regională „N. K. Krupskaja” și care cuprindea sarcinile bibliotecilor în lumina hotărîrilor partidului și guvernului cu privire la problemele agriculturii, studierea și completarea fondului de cărți, evidența, organizarea fondurilor de cărți și a cataloagelor, deservirea cititorilor și organizarea activității bibliotecii sătești.

Bibliotecarii care vin la Orlov vizitează totdeauna biblioteca raională. Aci se află pentru ei o expoziție permanentă, cu titlul *În ajutorul bibliotecarului sătesc* unde sînt expuse materiale metodice și bibliografice, precum și materiale privind toate aspectele activității bibliotecare. Această expoziție se bucură de multă popularitate în rîndul bibliotecarilor de la sate, care se adresează de multe ori bibliotecii raionale pentru sfaturi și îndrumări.

Biblioteca raională primește în mod sistematic materiale metodice și bibliografice de la biblioteca regională.

La propunerea cabinetului metodic s-a introdus un caiet special de înregistrare a materialelor primite în care bibliote-

carii semnează de primirea lor sau semnează că au luat cunoștință de ele.

În caiet se fac următoarele însemnări:

Nr. crt.	Data primirii materialului	Denumirea materialului	Data trimiterii sau aducerii la cunoștință	Semnătura bibliotecarilor sătești		

În acest mod, toți bibliotecarii sătești cunosc ce materiale metodice și bibliografice se află în biblioteca raională.

Colectivul bibliotecii raionale arată bibliotecarilor de la sate cum trebuie să discute cu cititorii despre cărți, cum să organizeze expuneri bibliografice, expoziții de cărți și consfătuiri cu cititorii. În afară de aceasta, bibliotecarii sătești capătă și un ajutor practic la organizarea fondului de cărți, la întocmirea cataloagelor și la ținerea evidenței.

În decursul unui an, lucrătorii bibliotecii raionale au făcut 12 deplasări. În primul rînd au fost vizitate acele biblioteci care aveau nevoie de un ajutor imediat. T. P. Feodorova, responsabilă bibliotecii sătești din Stanovo-Kolodesk nu avea o pregătire specială și nu știa cum să înceapă munca de deservire a cititorilor. De aceea biblioteca ei a fost vizitată de 2 ori. În afară de aceasta, ea a mai fost vizitată odată și de bibliografia bibliotecii regionale. Tov. Feodorova a primit ajutor la organizarea evidenței cărților, la clasificarea lor, la amenajarea expozițiilor de cărți, precum și la organizarea bibliotecilor mobile.

La fiecare bibliotecă sătească se află un caiet în care cei de la biblioteca raională, care o vizitează, înscriu propunerile cu privire la îmbunătățirea muncii. Noi căutăm ca aceste propuneri să aibă un caracter cit mai concret, indicînd totodată și termenele.

La a doua vizitare controlăm dacă a fost pusă în aplicare. Un asemenea control ne ajută la menținerea unei evidențe sistematice a bibliotecilor sătești.

Anul acesta în fața noastră stă sarcina de a ajuta bibliotecile sătești la organizarea deservirii colhoznicilor prin crearea de puncte de deservire, colportări de cărți și efectuarea de vizite acasă la cititori.

O atenție deosebită se va acorda intensificării popularizării cărților agricole și de știință popularizată, precum și popularizării și generalizării experienței bibliotecilor fruntașe.

După revista „Bibliotekar”
nr. 6/1955

Pentru un sprijin activ al comitetelor de întreprindere față de biblioteci

În activitatea pe care o desfășoară bibliotecile sindicale în lupta pentru ridicarea nivelului politic, profesional și cultural al oamenilor muncii, comitetele de întreprindere au un rol foarte însemnat. Lor le revine sarcina de a asigura buna funcționare, de a controla și îndruma activitatea acestora de a le da sprijinul necesar în completarea regulată a fondurilor de cărți, îngrijindu-se totodată de a numi la conducerea lor elementele cele mai ridicate, capabile să dezvolte munca cu cartea la nivelul cerințelor cititorilor. De felul cum sunt îndeplinite aceste sarcini depinde creșterea necontenită a numărului cititorilor și orientarea lor spre citirea celor mai valoroase cărți din domeniul politic și literar, cit mai ales a cărților care le sînt de ajutor în munca lor de producție.

Sînt însă biblioteci sindicale care în această privință au rămas mult în urmă, din cauza lipsei de interes pe care comitetele de întreprindere o arată activității cu cartea. La biblioteca clubului muncitoresc al combinatului „1 Mai” din Satu-Mare, unde există multe posibilități pentru dezvoltarea unei activități rodnice, munca de popularizare și difuzare a cărților stagnează de mai bine de șase luni din cauza comitetului de întreprindere care nesocotește obligațiile ce-i revin pe această linie.

Biblioteca are un fond de peste 2000 de cărți, este bine dotată cu mobilier și material corespunzător și a avut în

trecut o activitate mulțumitoare. Tovarășul Mendela Francisc, care face munca de bibliotecar voluntar a dovedit la început multă tragere de inimă, organizînd diferite manifestări de masă. Prin recenzii, conferințe și cercuri de citit el a reușit să antreneze un mare număr de cititori, stimulînd pe unii, cum sînt muncitorii Baktay Iuliu, Fischer Kalman, Pop Mihai, Maria Constanta și alții, să citească lucrări legate de munca lor și să devină cititori frunțași.

Iată însă că în prezent se constată o scădere a numărului cititorilor. Mulți cititori n-au mai venit de luni de zile să citească o carte. Alții n-au mai restituit cărțile împrumutate cu luni de zile în urmă.

Din registrul de evidență zilnică al activității bibliotecii reiese că în ultimele șase luni nu s-a organizat nici o manifestare de masă cu cartea, deși în planul de muncă pe această perioadă s-a prevăzut organizarea a 4 recenzii. Propaganda vizuală pentru popularizarea cărților lipsește cu desăvîrșire. Aceasta se datorește și faptului că în cursul anului 1955 n-au mai intrat cărți noi în bibliotecă, deși acest lucru se impune imperios, dat fiind numărul mic al cărților specifice combinatului, care înglobează 7 sectoare de activitate diferită. Fondul cultural prevăzut în acest scop a fost în întregime folosit pentru

cumpărare de material sportiv și jocuri distractive.

Sala de lectură allădată plină de cititori, s-a transformat într-o sală de jocuri distractive, iar bibliotecarul care pînă nu de mult se consacra exclusiv sarcinilor bibliotecii, a părăsit cu totul această activitate, devenind un fel de instructor al jocurilor distractive.

Comitetul de întreprindere nu numai că nu s-a preocupat de îndrumarea concretă a activității bibliotecii, dar n-a stimulat nici măcar unele intenții bune ale bibliotecarului. Așa, de exemplu, comitetul de întreprindere a oprit formarea de biblioteci mobile menite să satisfacă dorința muncitorilor de a avea cartea la locul de producție, pretextând că în felul acesta se vor pierde cărțile.

S-ar părea că vina acestei situații revine bibliotecarului care nu și-a continuat activitatea pe linia începută și nu s-a preocupat să dezvolte rezultatele obținute pînă acum, părăsind în mod neașteptat o muncă pentru care a dovedit reale aptitudini și multă trăgere de inimă. Dar dacă vina bibliotecarului este destul de mare, nu mai puțin gravă este greșeala comitetului de întreprindere, care în loc să aprecieze rezultatele concrete dobîndite de foaiașul Mendela în munca cu cartea și în loc să-l stimuleze în această direcție, a crezut că este cazul să-l împovăreze și cu responsabilitatea sarcinilor sportive, frînîndu-i astfel activitatea ce depune la bibliotecă. Comitetul de întreprindere, lipsit de bună seamă de o orientare justă în problemele culturale, a crezut că peste activitatea bibliotecii se poate suprapune activitatea sportivă, ceea ce face ca zilnic sala bibliotecii să fie aglomerată cu amatorii de jocuri, obligînd pe bibliotecar să se ocupe cu supravegherea și îndrumarea sportivilor.

Această situație nu mai poate să continue și ea trebuie lichidată în timpul cel mai scurt. Comitetul de întreprindere trebuie să ia urgente măsuri în vederea reorganizării activității bibliotecii, cu atît mai mult cu cît s-a dovedit că ea are suficiente mijloace la dispoziție pentru a desfășura o muncă

rodnică. Bibliotecarul care s-a dovedit la început în stare să ridice activitatea cu cartea la nivelul corespunzător, trebuie eliberat de celelalte sarcini ce i-au fost impuse și ajutat să-și organizeze munca în așa fel, încît biblioteca să devină un sprijin real al muncitorilor doritori să citească și să-și îmbunătățească cunoștințele în domeniul problemelor de producție. În acest scop, este necesar să se pună la dispoziția bibliotecii fondurile necesare pentru cumpărarea cărților care lipsesc încă, ținînd seama îndeosebi de cererile muncitorilor care arată interes pentru cărți legate de producție.

Comitetul de întreprindere e dator să rezolve problema bibliotecii și în sensul de a se asigura condiții optime și în sala de lectură, astfel ca cititorii să nu fie deranjați de activitatea altor resoarte ale clubului. Cu sprijinul tehnicienilor și inginerilor, sub directa îndrumare a comitetului de întreprindere, biblioteca combinatului va trebui să organizeze manifestări de masă, consfătuiri cu cititorii etc., contribuind astfel la dezvoltarea interesului și gustului față de carte, la atragerea de noi cititori la bibliotecă.

Concursul pentru citirea literaturii de către tineret inițiat de C.C. al U.T.M. trebuie să constituie pentru biblioteca combinatului un prilej de a folosi sprijinul pe care organizația de tineret din întreprindere îl poate aduce bibliotecii. Cu ajutorul organizației U.T.M. biblioteca va trebui să mobilizeze întreg tineretul din uzină la încadrarea în acest concurs.

Folosind din plin multiplele posibilități de care dispune, aplicînd metodele cele mai potrivite în munca cu cartea, consacrandu-se exclusiv intereselor bibliotecii și lucrînd în strînsă legătură cu comitetul de întreprindere, bibliotecarul va reuși, fără îndoială, ca în timpul cel mai scurt să reactiveze biblioteca, să readucă pe vechii cititori, să sporească numărul acestora, îndeplinind astfel sarcinile ce-i revin.



CURSUL DE PREGĂTIRE A CADRELOR DE ORGANIZAT. SECȚIUNEA CULTURALĂ

MESTECĂNEANU TRAIAN

*Îndrumător cu bibliotecile din Secțiunea
culturală regională București*

Secțiunea culturală a Sfatului popular regional București îndrumează 1032 biblioteci și anume: 18 biblioteci raionale, 777 biblioteci ale căminelor culturale, 60 biblioteci sătești și 177 biblioteci ale colturilor roșii din G.A.C.

Problema calificării cadrelor acestor biblioteci constituie pentru secțiunea culturală regională o preocupare permanentă.

Încă din 1952 Secțiunea culturală a sfatului popular regional București a organizat cursuri de 16 și 30 zile cu responsabilități bibliotecare.

Până azi s-au ținut șapte asemenea cursuri, dintre care patru la biblioteca raională din Roșiori de Vede și 3 la bibliotecile centrale din raioanele Turnu Măgurele, Alexandria și Slobozia, fiind școlarizați 254 bibliotecari.

Pe temeiul experienței din anii 1952 și 1953, Secțiunea culturală a sfatului popular regional București a hotărât ca pentru anii 1954 și 1955 să se organizeze cursuri separate pentru bibliotecarii raionali și sătești, precum și cursuri aparte pentru bibliotecarii voluntari de la căminele culturale, casele de citit și colturile roșii din G.A.C. Această măsură a fost necesară datorită diferenței de nivel cultural între aceste categorii de bibliotecari.

Ultimul curs de bibliotecari ținut anul acesta la biblioteca raională din Alexandria, a fost destinat bibliotecarilor sătești și celor de la bibliotecile raionale. El a durat 15 zile. Cursanților li s-au asigurat condiții optime pentru desfășurarea programului de învățământ.

Programul a fost întocmit de Secțiunea culturală a regiunii și baza lui au

constituit-o cele 15 lecții profesionale în legătură cu: conținutul și completarea fondului de cărți, prezentarea editoriașă a cărții, evidența primară și cea individuală a cărților, clasificarea zecimală a cărților, așezarea, păstrarea și verificarea fondului de cărți, catalogarea alfabetică și sistematică a cărților, metode de muncă cu cititorii individuali și munca de masă, forme speciale în deservirea cititorilor (cartea la cititor, biblioteci mobile, biblioteci de casă) regulamentul de funcționare a bibliotecilor sătești și raionale, evidența activității, planul de muncă și darea de seamă anuală de activitatea desfășurată. Au mai fost ținute și două lecții de inițiere în literatură.

Cursul s-a desfășurat zilnic după următorul orar: 8—10, 10—11,30 lecții; 11,30—13,30 studiu individual; 15,30—17,30 seminar; 17,30—20,30 lucrări practice în biblioteca centrală. Pe baza experienței de pînă acum acest curs s-a desfășurat în condiții mult îmbunătățite din punct de vedere organizatoric și al activității generale de învățământ.

Conducerea cursului a fost formată dintr-un responsabil pentru întreaga activitate didactică (tov. Marinescu Ion) și un responsabil cu munca administrativă, ales dintre cursanți, tov. Bejenaru N., bibliotecar la biblioteca sătească Roseți.

Potrivit planului de muncă al cursului a trebuit să se stabilească de la început gradul de pregătire a cursanților. Fiecare a fost pus să citească și să comenteze o pagină de proză și una de versuri. După aceea fiecare cursant a trebuit să mai facă și o lucrare scrisă cu tema:

„De ce m-am făcut bibliotecar și cum mi-am dus munca până acum?”

Pe baza acestor lucrări am făcut o selecție a celor chemați la curs, reținând până la urmă 23 dintre cei prezențați și anume 20 bibliotecari sătești și 3 raionali. Bibliotecari slabi, cum au fost cei de la Izvoarele, Scărișoara etc. n-au mai fost reținuți.

Nu s-a trecut la o lecție nouă până ce lectorii n-au căpătat convingerea că fiecare cursant și-a însușit temeinic, atît teoretic cît și practic ultima lecție.

Uneori am fost nevoiți să împărțim lecțiile în capitole și după fiecare capitol să facem un popas pentru a verifica pe fiecare cursant în parte în, ce măsură și-a însușit materialul predat. Meloda a dat bune rezultate.

Nevoile cursului au cerut să introducem în tematică lecții noi pentru lămurirea unor termeni întîlniți în manualul de clasificare zecimală sau pentru inițierea în ce privește cunoașterea genurilor literare.

Cele 15 lecții profesionale au avut la bază un foarte larg material întîlnit (planșe în mărime de 0,70 x 100 cm., precum și planșe din albumul *Organizarea fondului de cărți și a cataloagelor în bibliotecile de masă* editat de Ministerul Culturii, Direcția Generală a Așezămintelor Culturale). Cu ajutorul acestor planșe fiecare cursant a putut urmări de aproape desfășurarea tuturor lucrărilor de tehnică de la intrarea cărților în bibliotecă, pînă la așezarea lor în rafturi.

Cursanții au avut la îndemînă un bogat material pentru lucrări practice: foi de registru, fișe, cărți, reviste și ziare.

La seminarii s-a făcut o temeinică recapitulare a cunoștințelor predate.

La predarea lecțiilor despre munca de masă, pentru o mai justă înțelegere a lor, s-au organizat mai multe manifestări model.

Astfel, profesorii Velcu Anton și Angelescu Ion au sprijinit biblioteca în organizarea a două recenzii asupra cărților *Florile pămîntului* de Z. Stancu și *Distrugerea cuiburilor de viespi*.

De asemenea, cursanții au asistat la o consfătuire pe tema *Ingrijirea culturilor* organizată de biblioteca raională în comuna Nanov unde au participat peste 200 țărani muncitori.

S-a mai organizat o întîlnire între cititori și bibliotecarii de la biblioteca raională, cu care ocazie a fost prezentată o

dare de seamă de către tov. Angelescu Maria, bibliotecară șefă de la biblioteca raională Alexandria. Cu această ocazie au fost evidențiați și premiați cu cărți și reviste cei mai buni cititori ai bibliotecii.

În cadrul acestor manifestări cursanții au primit explicații amănunțite asupra felului cum trebuie organizate metodic astfel de manifestări, dîndu-li-se apoi să pregătească mai multe lucrări practice printre care:

— Recenzia cărții *Ana Nucului* de Remus Luca.

— Prezentarea cărților *Florile pămîntului* de Z. Stancu și *Cartea, prietena și sfătuitoarea țărănimii muncitoare*.

— Citirea în colectiv a articolului *Bibliotecile, focare ale culturii socialiste* publicat în Știința.

La seminariile și orele de lucrări practice despre metodele de propagandă vizuală a cărților, cursanții călăuzindu-se după lucrări similare executate la Biblioteca centrală raională Alexandria, au executat:

— O vitrină cu ziare al cărei material a fost schimbat zilnic, timp de o săptămînă. Articolele mai importante au fost subliniate cu creion roșu.

— O vitrină cu cărți pe tema *Drumul spre fericire al țărănimii noastre muncitoare trece prin G.A.C.*

Expoziția de cărți cu tema: *Să punem în practică regulile agrominimului*. Expoziția a avut secțiunile următoare: *Grija partidului și guvernului pentru mărirea producției agricole; Lucrarea și îngrijirea pămîntului; Alegerea semințelor — Semănatul; Ingrijirea culturilor; Cultura cerealelor; Cultura plantelor leguminoase.*

Ultimele două zile ale cursului au fost rezervate seminarului general. În prezența unui îndrumător al Direcției bibliotecii, s-a făcut cu bibliotecarii o recapitulare a metodelor de muncă cu cititorii, dîndu-se cursanților îndrumări prețioase exemplificate cu fapte concrete din munca diferitelor biblioteci sătești.

Pentru seminarul general biblioteca centrală raională a pus la dispoziție 20 pachete cu cărți sosite prin Colectura bibliotecilor.

Cursanții, împărțiți în grupe de cîte 5 au făcut primirea cărților în bibliotecă și verificarea lor după specificațiile însoțitoare. Apoi le-au repartizat după conținut și limbă și le-au trecut în registrul de mișcare a fondului de cărți.

După această operație cărțile au fost iarăși amestecate; fiecare cursant a primit apoi cîte 5 cărți din clasele, 3, 5, 6, 8 și asupra acestor cărți s-au făcut toate lucrările de tehnică, de la înscrierea în registrul de mișcare a fondului de cărți pînă la așezarea lor în raft.

A urmat, în sfîrșit lucrarea de control cu tema: *Cum înțelegem să aplicăm în bibliotecă cele învățate la cursul de bibliotecari din Alexandria.*

La închiderea cursului, îndrumătorul cu bibliotecile din cadrul Secțiunii culturale a sfatului popular regional a tras concluzii asupra desfășurării programului și asupra rezultatelor obținute, făcînd o clasificare a cursanților după munca depusă, și premiînd pe cei evidențiați, cu cărți.

În concluzie putem afirma că acest curs prin felul cum a fost organizat și prin faptul că s-a orientat după experiența dobîndită de la celelalte cursuri din 1952, 1953 și 1954 și-a ajuns scopul.

Înlăturarea din capul locului a celor necorespunzători din punctul de vedere al nivelului politic și cultural s-a dovedit o măsură foarte bună, căci lipsa acestor elemente nepregătite n-a mai frînat activitatea cursului ca altă dată.

În cadrul seminariilor, accentul a fost pus pe legarea lecțiilor de activitatea practică desfășurată la biblioteca respectivă. Discuțiile purtate de cursanți au trecut în revistă îndeosebi activitatea care trebuie desfășurată în sprijinul traducerii în viață a sarcinilor trasate în cuvîntarea lov. Gh. Gheorghiu-Dej, rostită la

consfătuirea frunțașilor în agricultură din anul acesta.

De asemenea s-a insistat în mod special asupra condițiilor în care bibliotecarii trebuie să asigure prin bibliotecile lor o bună informare politică a țărănimii muncitoare.

În sfîrșit, trebuie să menționăm ca un fapt pozitiv că lecțiile au fost scrise în mai multe exemplare, astfel că cei mai mulți cursanți au putut să și le procure și să și le copieze sau să ia note după ele, acest material urmînd să le fie de folos și în desfășurarea activității practice de la bibliotecile lor.

Cu toate realizările arătate mai sus au fost totuși și unele lipsuri, parte din ele fiind remediate chiar în timpul cursului.

Așa, de pildă, timpul rezervat în programă pentru studiul individual a fost prea scurt în raport cu practica și predarea.

Unele lipsuri s-au mai înregistrat și în ceea ce privește predarea unor lecții, cum ar fi spre exemplu lecția privitoare la munca bibliotecarului cu ziarele și revistele. La această lecție s-a insistat mai mult asupra metodelor tehnice (înregistrarea revistelor și ziarelor, legarea lor în volume, formarea colecțiilor, confecționarea și instalarea panourilor, afișarea ziarelor etc.). Nu s-a arătat însă în mod deosebit rolul educativ al presei, ceea ce a făcut să nu reiasă conținutul politic al acestei lecții.

În schimb la alte lecții, cum a fost clasificarea zecimală, la seminarul teoretic s-a insistat prea mult asupra istoricului clasificării, ceea ce nu era chiar atât de necesar.



METODE BUNE DE MUNCĂ

Cum se dezvoltă bibliotecile de casă

Primele biblioteci de casă din Capitală au luat ființă din inițiativa unor biblioteci raionale sau populare, care și-au propus să ajute pe calea aceasta la satisfacerea cerințelor culturale mereu crescînde ale cetățenilor din cartierele lor și care locuiesc pe străzi situate la distanțe mari de aceste biblioteci. Mai tîrziu, mare parte din bibliotecile de casă au fost înființate la cererea directă a cetățenilor, unii punînd la dispoziție în scopul acesta locuințele proprii.

La 30.VI.1954 funcționau în întreaga Capitală numai 37 de biblioteci de casă îndrumate și aprovizionate de către bibliotecile raionale și populare.

Pentru dezvoltarea și întărirea acestei rețele de biblioteci, biblioteca raională nr. 30, a lansat la 20.VII.1954 o chemare la întrecere adresată tuturor bibliotecilor raionale, în urma căreia pînă la 23.VIII.1954 s-au organizat încă 103 biblioteci de casă.

Tot în iulie 1954, Secția culturală a Sfatului popular al Capitalei a organizat primele schimburi de experiență între responsabili bibliotecilor de casă. Au fost de față de asemenea și bibliotecarii de la bibliotecile raionale și populare în raza cărora funcționează bibliotecile de casă. Participanții la schimburile de experiență au făcut o largă discuție pe marginea referatelor prezentate, din care au rezultat sarcinile principale ale bibliotecilor de casă și modul cum ele trebuie să-și ducă activitatea ca să-și atingă scopul. Schimburile de experiență au fost urmate de fiecare dată de cîte o sesiune de instrucție cu responsabili bibliotecilor de casă.

Un rol de seamă în extinderea și dezvoltarea acestei forme de activitate pentru răspîndirea cărții, au comisurile de femei și membrii comitetelor de stradă, în mare majoritate gospodine. Așa de pildă, comișula de femei de pe lângă Sfatul popular al Capitalei, a chemat la întrecere comisurile de femei ale celor 8 raioane ale Capitalei, avînd ca obiectiv între altele, înființarea a cît mai multe biblioteci de casă. În urma muncii voluntare îndeplinite de către femei, mulți din noii cititori atrași la bibliotecile de casă, sînt femei casnice.

Astăzi, după mai bine de un an de la înființarea primei biblioteci de casă, în cele 8 raioane ale Capitalei noastre funcționează 404 biblioteci de casă cu 11985 cititori și 44816 cărți citite. Aceste biblioteci desfășoară o vie activitate cu cartea și au la activul lor numeroase acțiuni de masă. O mare atenție au dat bibliotecile de casă organizării de recenzii și informării politice în legătură cu evenimentele politice interne și externe.

În momentul de față bibliotecile de casă se află în întrecere în urma unei chemări lansate în cinstea zilei de 23 August, de către tovarășa Niculescu Elena, deputată, responsabilă bibliotecii de casă din str. Leonard nr. 3.

În cele ce urmează redăm cîteva aspecte din activitatea bibliotecilor de casă care funcționează în cadrul unor biblioteci raionale din București.

LA O BIBLIOTECĂ DE CASĂ

Să ne oprim o clipă la biblioteca de casă din str. Floarea Cîmpului, din cartierul Pantelimon, condusă de gospodina Nichita Vasilica. Tov. Nichita Vasilica este deputată și membră în comitetul de stradă, unde a depus o activitate deosebită în problemele culturale.

Tov. Cutava Jeana, responsabilă bibliotecii populare nr. 4, cunoscînd activitatea tov. Nichita i-a propus să preia conducerea unei biblioteci de casă pe strada ei.

Tov. Nichita a acceptat imediat. De cum a luat în primire primele cărți a început

să colinde casele de pe străduța ei, oprimdu-se la fiecare casă, stînd de vorbă cu cetățenii, distribuind cărți unora, întrebînd pe alții ce cărți le-ar plăcea să citească și asigurîndu-i că le va aduce data viitoare.

După 5 luni de activitate, biblioteca tovarășei Nichita a numărat cite 2—3 cititori în fiecare din cele 22 case cite sînt pe str. Floarea Cîmpului.

Cînd treci în timpul zilei pe la casa tov. Nichita, vei găsi cititori care vin să stea de vorbă cu ea, să-i ceară sfatul în ce privește alegerea cărților. Prin felul cum conduce aceste discuții, tov. Nichita și-a atras dragostea și simpatia cititorilor săi.

Acum tov. Nichita se pregătește să treacă la extinderea activității și pe alte străzi învecinate.

Evidența cititorilor și a cărților citite, tov. Nichita o ține într-un caiet în alară de fișele cititorilor. Răsfoind fișele cititorilor, se constată că alături de gos-

podine sînt și muncitorii, copiii și bătrîni. La majoritatea fișelor sînt trecuți cite 2 sau 3 cititori din aceeași familie. ceea ce nu este just, deoarece numărul cititorilor este în realitate mai mare decît arată fișele. Cărțile cele mai cerute la această bibliotecă de casă sînt basmele, povestirile și nuvelele mai ușoare, intrucît mulți cititori sînt începători, care abia s-au deprins cu cititul.

Pentru satisfacerea cititorilor, cărțile sînt schimbate foarte des, uneori chiar la o săptămînă. Este un merit al tov. Nichita că a dat o atenție deosebită păstrării cărților în stare bună, făcînd educația cititorilor în acest spirit. Ea însăși dă un exemplu bun reparînd copertile rupte ale cărților. Totodată ea a reușit să-i obișnuiască pe cititori să învelească cărțile în hirtie. Un alt merit al ei este că pînă acum nu s-a pierdut nici o carte și nici nu sînt înlînzirii mari la înapoierea cărților împrumutate.

CEI MAI BUNI CITITORI LA CONDUCEREA BIBLIOTECILOR DE CASĂ

A trecut un an de cînd biblioteca raională nr. 30 din raionul Grivita Roșie a organizat în cinstea zilei de 23 August primele șase biblioteci de casă. În perioada care s-a scurs de atunci biblioteca a mai înființat încă 13 asemenea biblioteci a căror conducere se încredințează de obicei celor mai ridicați cititori din cartier, care vădesc pricepere și dragoste pentru slova tipărită. Primele 4 responsabile au fost alese chiar din rîndul membrilor comitetului de sprijin și al comisiilor de femei.

Fiecare bibliotecă a primit la început între 30—40 de titluri, în majoritate broșuri și cărți mai ușoare, pentru cititorii începători. Nu după mult timp noii cititori au început să prindă gustul cititului și să ceară și cărți mai „mari”. Treptat cărțile de povești au început să fie înlocuite cu volume mai groase și cu broșuri de știință popularizată. Un timp deosebit de îndelungat însă biblioteca raională nu a putut să satisfacă pe deplin cererile acestor biblioteci. Cărți ca *Bursuci* de L. Leonov, *Marea familie* de M. Stelmah sau *Bruschu* de Panfiorov, n-au putut fi însumate în fondurile bibliotecilor de casă, deoarece biblioteca raională nu dispunea de suficiente exemplare.

Începînd însă din luna martie, biblioteca primind un stoc de cărți de la Ministerul Culturii a putut trece la o mai bună aprovizionare a fondurilor bibliotecilor de casă.

Pentru evidența cărților de la biblio-

tecile de casă, a cititorilor respectivi și a întregii lor activități, există la biblioteca raională un dosar special cu bordereourile în care sînt trecute toate cărțile repartizate bibliotecilor de casă. Dosarul mai conține procese verbale care oglindesc activitatea de zi de zi a acestora. Pentru ținerea unei evidențe cit mai precise, Secțiunea culturală a Sfaului popular al Capitalei a venit în ajutorul bibliotecilor de casă trimițîndu-le în ultima vreme formulare de patru pagini tipărite, ce cuprind următoarele rubrici: numărul bibliotecii de casă, adresa, numele și profesia responsabilei bibliotecii, cit și zilele și orele de funcționare. Pe următoarele două pagini sînt trecute zilele de predare și primire a cărților, iar ultima pagină oglindește activitatea bibliotecii de casă în sensul că aici se trece numărul cititorilor și al cărților citite, precum și evidența manifestărilor de masă.

Tov Mutterperl Clarisa, responsabilă bibliotecii raionale nr. 30 ajutată de colectivul ei controlează cu regularitate bibliotecile de casă, vizitîndu-le odată sau de două ori pe lună. Între 25 și 1 ale fiecărei luni, responsabilii acestora aduc la biblioteca raională rapoarte de activitate. Odată la două luni se ține o ședință de instructaj cu care ocazie se face și un schimb de experiență între bibliotecari.

Una dintre cele mai bune biblioteci este cea de care răspunde tov. Cristescu Eliza din str. Mureș nr. 69. Ea nu precu-

pește nici un efort pentru a asigura succesul muncii ce i s-a încredințat. Vizitează în mod regulat casele cetățenilor, știe să le vorbească în mod atrăgător, e veșnic cu zîmbetul pe buze, gata să dea un sfat, fiind iubită și apreciată de toți cei ce o cunosc.

La cererea cetățenilor din cartier care doreau să cunoască aspecte din viața clasicilor marxism-leninismului, tov. Eliza Cristescu a întocmit — cu ajutorul bibliotecii raionale — referate pe această temă pe care le-a citit în cadrul unui ciclu de ședințe. Acestea au fost urmate de discuții, cititorii exprimându-și mulțumirea că au avut posibilitatea să cunoască multe lucruri noi ce-i interesau.

În cercurile de citit care se țin săptămînal în casa tov. Cristescu se citesc Hotărîrile partidului și guvernului, se fac lecturi din colecția de broșuri editate de S.R.S.C. precum și fragmente din diferite cărți. De exemplu, la aniversarea lui A. P. Cehov s-a citit o broșură despre viața și opera lui Cehov. Tov. Cristescu a mai ținut și o recenzie asupra cărții *Clocote* de A. G. Vaida și a organizat lecturi în colectiv din *Calvarul lui Sacco și Vanzetti* de Howard Fast, *Cazul R 16* de Haralamb Zincă etc.

O frumoasă activitate desfășoară și în rîndul cititorilor copii. Aceștia vin cu drag s-o asculte pe bibliotecara lor, cînd povestește despre o carte sau le citește fragmente din cărțile lui Greangă. Ducîndu-și în felul acesta activitatea, tov. Cristescu a reușit să aibă peste 100 de ci-

tilori, dintre care 60% maturi iar restul tineret și copii.

O bună activitate au și bibliotecile de casă de care răspund tovarășele Tudor Dumitru din str. Păcii nr. 15, Cîrstea Aurelia din str. Dornei nr. 105, Iancu Elena din str. Bucegi nr. 83 și Ene Carol din Fundătura Sutașului nr. 4. Fiecare din aceste biblioteci numără între 40—50 de cititori. Ele au de asemenea cercuri de citit și organizează recenzii. Acolo unde responsabilii nu pot citi prea frumos, sînt trimiși lectori din cadrul colectivului bibliotecii raionale.

Sînt însă și bibliotecile de casă care nu duc o activitate prea satisfăcătoare. Acesta este cazul bibliotecilor de casă din str. Carpați nr. 88 (responsabilă Dan Meni), cea din str. Arad nr. 21 (responsabilă Nicolae Ana) care n-au reușit să antreneze un număr mai mare de 20 de cititori. Rămînerea lor în urmă se datorește de bună seamă și faptului că nu dau toată atenția cuvenită lecturilor în colectiv pe care le organizează foarte rar.

Tov. Mutterperl vizitează mai des bibliotecile cu activitate mai slabă și caută să le ajute pentru ca și acestea să-și îmbunătățească munca și să ajungă la nivelul celorlalte.

În general, afară de ultimele două biblioteci, celelalte 17 desfășoară o frumoasă activitate, reușind să-și atingă scopul pentru care au fost înființate. Ele constituie o mîndrie pentru biblioteca raională nr. 30.



Tov. Cristescu Eliza (prima din stînga) responsabilă unei biblioteci de casă, împarte cărți cititorilor

150 de ani de la nașterea H.C. ANDERSEN POVESTITORULUI H.C. ANDERSEN

PETRU COMARNESCU

A cum o sută cincizeci de ani, s-a născut, într-o zi de primăvară, la Odense, un orașel din Danemarca, un copil care mai târziu avea să încinte nenumărate generații de copii și oameni mari cu farmecul poveștilor sale.

Hans Christian Andersen a cunoscut de mic greutățile vieții. Fiu de cizmar, el a locuit într-o mică încăpere, ce servea și ca atelier, și ca locuință întregii familii. A descris această odăită în *Povestea vieții mele*: „...încărcată cu toate sculele meseriei... avea pereții împodobiți cu poze, iar pe o ladă se înșiruiau ceșcuțele inflorate și paharele. Pe perete, în dreptul scaunului pe care ședea tata, când lucra, era o poliță încărcată cu note muzicale și cărți”. Tatăl îndrăgea muzica și cititul și de mic Andersen s-a bucurat de contactul cu lumea minunată a legendelor și basmelor populare scandinave, îmbogățindu-i-se cunoașterea și închipuirea. În ceasurile de răgaz, tatăl îi citea povești cu elfi și gromi, zeități și duhuri din folclorul patriei sale, cu sirene și păsări măiestre, cu lacuri și munți, iar în timpul primăverii colinda, tot cu părințele său, pădurile și poienile din preajmă, unde copilul se juca în voie, împletind cunune din crengi fragede și flori sălbatice.

Elev la școala copiilor săraci, Hans Christian Andersen învață buchile și apoi citește cu nesat cărțile pe care le împrumută de la unul sau de la altul. Își pierde însă curînd tatăl și muncește de timpuriu pentru a-și ține mama, o femeie cu suflet curat, dar plină de superstiții. Copilul intră ucenic în diferite ateliere de manufactură, dar marea lui dorință este să se facă actor. La paispre-

zece ani, doar cu treisprezece riksdaler*) în buzunar, bani economisiți cu greu, pleacă la Copenhaga. Nu reușește să-și împlinească năzuința, ci este din nou ucenic, acum la un croitor. Se apropie de teatru, doar ca figurant de balet. Zădarnic încearcă să intre la conservator. Cu ajutorul unor binefăcători, reușește să-și continue studiile, deși cu mare întârziere, învășind la nouăsprezece ani alături de copii cu mult mai mici decît dînsul. Hotărît să nu se dea bătut, înfruntînd mai departe greutățile și lipsurile, Andersen se înscrie la Universitatea din Copenhaga și începe să scrie.

Tinărul scriitor știe să observe viața din jurul lui și să redea cu originalitate ceea ce observă. De aceea, el aduce în bogata sa operă scene puternice din viața poporului său, episoade din viața oamenilor săraci și u-nedreptatea traiului pe care îl duceau. Și mai târziu, cînd va fi înconjurat de onoruri și succese și va fi sărbătorit în palatele nobilimii, el nu va uita pe cei săraci și, ca un protest împotriva „luxului princiar”, va scrie povești cu oameni săraci și uneori deznădăjduiți ca *Mica vinzătoare de chibrituri*, fata care moare de foame și de frig pe stradă.

Dorința de a cunoaște viața cît mai deplin îl îmboldește să facă o seamă de călătorii. „Cea mai aprigă dorință a mea era să mi lărgesc orizontul prin cunoașterea oamenilor și a naturii” mărturisea el. În 1831, după ce străbate Danemarca, se îndreaptă spre alte țări. A călătorit în diferite țări ale Europei, ajungînd pînă în Spania, Grecia și Tur-

*) monedă daneză.



cia. In repetatele sale călătorii a cunoscut o seamă din marii scriitori și artiști ai veacului al XIX-lea: Dickens, Balzac, Hugo, Vigny, Lamartine, Dumas, Heine, Liszt, Strauss.

Opera literară a lui Andersen se îmbogățește mereu cu piese de teatru, poezii, însemnări de călătorie, romane, povești. Faima sa trece granițele Danemarcei. Primul său roman *Improvizatorul* descrie existența unui artist în Italia, prilej pentru autor de a zugrăvi frumusețile naturii și artei de acolo. Pământul natal, cu obiceiurile lui atât de deosebite față de sudul european, apare în romanul *O. T.* Elemente autobiografice conține și *Doar un scripcar*, în care, povestind nereușita unui violonist, arată greutatea și piedicile pe care el însuși le-a întâmpinat în viață. Notele de sentimentalism și oarecare convenționalisme, pe placul epocii, nu lipsesc din aceste scrieri în care realismul se îmbină cu romantismul. *Bazarul poetului* cuprinde note din călătoria în Orient. *Carte ilustrată fără ilustrațiuni* arată puternica imaginație, bazată pe știință și cugetare, a scriitorului, aici fiind vorba de con-vorbirea poetului cu luna. O seamă de tablouri fermecătoare se perindă prin fața cititorului, căci luna, pătrunzând în mansarda scriitorului, îi povestește acestuia drumul ei de la Copenhaga la mările Gangelui, din Groenlanda în Sahara, evocând și ce vede la Veneția, la Pompei și în alte localități pitorești.

Totuși, mai ales prin poveștile sale Hans Christian Andersen s-a făcut popular în patrie și în întreaga lume, răminând neuitat în istoria literaturii universale. Aceste povești au încântat și continuă să încante generații după generații, aducând scriitorului dragostea copiilor de pretutindeni și preluirea celor vîrstnici, care și ei le citesc cu plăcere și folos. Primele povești ale lui Andersen au început să se publice prin 1835 și de atunci încoace ele sînt privite ca izvoare de omenie, bunătate, frumusețe.

Farmecul poveștilor sale se datorește faptului că imaginația sa a izbutit să prindă sensurile adînc omenești și crea-toare ale vieții, să redea sub formă de legende, mituri, fantazii sau și sub formă de povestire realistă adevărurile vieții. Iar în aceste adevăruri acela care inspiră și călăuzește arta scriitorului da nez este folclorul, adică înțelepciunea și închipuirea poporului. Și tocmai pentru că el s-a inspirat din creația populară, poveștile sale au adevărul și forța, filcul și dinamismul marelui arte. Adeseori, în poveștile sale își face loc amintirea nă-zuințelor, luptelor și revoltelor poporului.

Poveștile lui Andersen pline de haz și humor, dovedesc o mare putere de ima-ginație și o aleasă sensibilitate, toate

izvorind sau avînd legătură cu realita-tea, cu viața privită în tilcurile ei a-dînci. Democratismul scriitorului danez nu se manifestă doar în faptul că el ne aduce o seamă de oameni din popor în poveștile sale. El iubește cu adevărat pe acești oameni din popor și le arată suferințele, luptele, însușirile morale. Dim-potrivă, pe nobili, pe bogătași, pe cei cu suflete goale și inimi pustii, Andersen îi satirizează, arătîndu-le adesea negli-hobia și vanitatea, rizînd de dinșii și demascîndu-le existența nevrednică. În asemenea cazuri, poveștile sale devin adevărate satire sociale.

Iată-l pe acel împărat, căruia îi plac atîta lucrurile scumpe și eleganța încît este în stare să-și cheltuiască toată a-verea pentru a se împoțoana cu vest-mintele cele mai scumpe. Intr-o zi, sosesc la curte doi șarlatani, care se laudă că știu să țese o stofă minunată. Straiete făcute din această stofă au darul de a fi invizibile pentru oamenii proști și pentru cei de un rang inferior. Șarlatanii sînt puși să țese stofta și după citva timp ei prezintă împăratului vestmintele imaginare, pe care trebuie să le poarte la o mare paradă. Dar nimeni din cei de la față nu vîd hainele și nici chiar împă-ratul. Nimeni însă nu are curajul să mărturisască acest lucru și toți nu mai conțenească cu lauda vestmintelor. În ziua paradii, împăratul, gol pușcă, se înfăți-șează cu întreg alaiul și nimeni nu îndrăznește să spună adevărul, decît doar un copil care strigă: „dar împăratul este în pielea goală!”. Numai nevinovăția și sinceritatea unui copil demască prostia și vanitatea unui împărat și ipocrizia curtenilor săi.

În povestea *Rătoiului cel urit*, Ander-sen evocă propriile sale suferințe și ne-dreptăți, îndurate mai de mult; în *Privighetoarea* se ridică împotriva artei con-venționale, făcute pe placul saloanelor, opunîndu-i arta realistă, izvorită din po-por și servindu-i cauza. În altele, cu sti-lul său plin de mlădoșenie, cu limba sa bogată și colorată, cu imaginația sa plină de prosepime și ingeniozitate, Andersen descrie, ca și Creangă al nostru, frumu-seșile naturii, hazurile copilăriei, duioșia simțimentelor oamenilor din popor și de mască o seamă de păcate și cusururi.

Azi, cînd popoarele lumii duc lupta pentru păstrarea și dezvoltarea bunurilor culturii, sărbătorirea creatorilor care au luptat pentru adevăr, pentru umanism și democrație și care au valorificat adevărul vieții, constituie o contribuție la întărirea cul-turală dintre popoare, la apropierea con-științei progresiste a lumii.

De aceea, printre alți mari creatori este sărbătorit în toată lumea și Hans Christian Andersen.



BIBLIOGRAFIE

RELATII INTERNAȚIONALE

RUSSEL, E.: *Flagelul svasticii*, București. Editura de Stat pentru literatură politică, 1955, 237 pag., lei 6,05.

Lordul E. Russel este un cunoscut jurist militar care în timpul ultimului război mondial a lucrat la statul major al armatelor aliate, iar după război a făcut parte din comandamentul forțelor armate britanice de ocupație din Germania, în calitate de consilier juridic. Cartea lui conține o relatare documentată, bazată pe dovezi incontestabile, a nesfârșitelor crime comise de hitleriști în război.

Autorul și-a împărțit cartea în 7 capitole, tratând în fiecare un alt aspect al ororilor naziste. Lucrarea aduce dovezi oficiale ale crimelor prin care Hitler și acoliții săi au înțeles să-și realizeze planurile nebunești, nesocotind cu dispreț convențiile internaționale privitoare la purtarea războiului și legile nescrise ale omeniei. Cruzimea călăilor hitleriști s-a manifestat pretutindeni unde și-au îndreptat mașina lor de război. Fața de prizonieri au avut o comportare banditească, trasată de Hitler, care ceruse să nu se țină seama de convențiile internaționale și să-i exterminare prin înfometare, schingiuiri, boli și asasinare în masă. În războiul pe apă au scufundat fără avertisment vase de pasageri lipsite de apă-rare, făcând să piară bolnavi, răniți și copii, transformând submarinele în vase de piraterie. Față de populația civilă hitleriștii au folosit cele mai bestiale forme de exterminare. Cartea e plină de documente zguduitoare care vădese ura turbată a hitleriștilor față de poporul sovietic, a cărui rezistență au încercat s-o înfrângă prin cruzimi nemaiauzite. În afară de crimele și asasinatele comise asupra bătrânilor și copiilor, bestiiile fasciste au transformat în sclavi și au ucis prin muncă forțată și istovitoare milioane și milioane de bărbați și femei deportați din teritoriile vremelnice ocupate. De neuitat vor rămâne în conștiința popoarelor odioasa amintire a lagărelor de exterminare de la Auschwitz, Belsen, Buchenwald, Dachau, Ravensbruck etc., în care au pierit prin boli, înfometare, arși de vii în cuptoare sau în urma unor expe-

riențe medicale criminale, milioane de cetățeni ai U.R.S.S., Poloniei, Cehoslovaciei, României, Ungariei, Franței, Belgiei, Olandei și altor țări. Ultimul capitol este consacrat descrierii bestialităților naziștilor în legătură cu înfăptuirea monstruosului program de exterminare a populației evreiești de pe urma căruia au fost uciși în chinuri groaznice, cu metodele cele mai barbare, peste 5 milioane de evrei din Europa.

Cartea lui Russel este o imagine înfiorătoare a războiului așa cum înțeleg să-l poarte clicile militariste din Germania. În condițiile de azi, această carte constituie strigătul lumii civilizate împotriva reinvierii militarismului german, împotriva războiului.

AGRICULTURĂ

MACARIE ION: *Un meșter al recoltelor bogate*. București. Editura de Stat pentru literatură politică. 1955, 48 pag., 55 bani.

Metoda semănatului porumbului în cuiburi așezate în pătrat își cucerește un loc din ce în ce mai însemnat în practica țăranilor muncitori de la noi. Unul din frunțașii recoltelor bogate de porumb care a aplicat cu succes această metodă este și țăranul muncitor cu gospodărie individuală Nichita Mărgineanu din comuna Scutard, raionul Gherla. La consfătuirea frunțașilor din agricultură care a avut loc anul acesta în Capitala țării, Nichita Mărgineanu a expus felul lui de a munci și roadele obținute. Care sînt acestea? Ni le descrie sub forma unei povestiri atractive, broșura lui Ion Macarie. Nichita Mărgineanu ne este înfățișat lucrînd la cîmp împreună cu nevasta și fiul său, făcînd primul în comună, semănături după metoda cuiburilor în pătrat, aplicînd măsurile agrotehnice recomandate de agronom, îngrijind cu dragoste semănăturile, împotriva părerilor greșite ale unora că pămîntul ar fi prea sărac prin partea locului ca să merite atîta muncă și osteneală. Ba unora chiar împotriva părerii nevestei sale care neobișnuită cu metode noi de muncă, se teme că omul ei ar putea să prăpădească bunătatea de ogor. Dar cînd

după o săptămână s-a văzut că porumbul Mărgineanului e cel mai frumos, cîrătorii au amuțit. Mai tirziu, lanul acestuia, după trei prașile făcute așa cum l-a învățat agronomul, devenise și mai frumos, atrăgînd luarea aminte a tîtu-ror oamenilor din sat. Cu titlul de experiență Mărgineanu a mușuroit 2-3 cuiburi din capătul lanului și aici s-a văzut că porumbul a ieșit foarte slab, spre deosebire de rest, unde crescuse parcă tras cu mina. Și așa s-a făcut că pe cele 2 jugăre pe care altădată Mărgineanu nu scotea decît un car cu păpușoi (7-800 kg.) rodiseră acum 5700 kg. de boabe, o recoltă cum nu s-a mai pomenit pe aici.

VINTILA, PETRU: *Predăm cotele la timp pentru înflorirea patriei, pentru apărarea păcii.* București. Editura de Stat pentru literatură politică, 1955, 40 pag., 40 bani.

Scriitorul Petru Vintilă înfățișează cîteva aspecte din acțiunea de colectare a produselor animale și vegetale văzute de el în cursul unei călătorii făcută în țară. În cele două popasuri făcute în comunele Scorțaru Vechi lângă Brăila și Vințu de Jos din regiunea Hunedoara, scriitorul ne dezvăluie dragostea cu care țărani muncitori își îndeplinesc obligațiile către stat, alegînd cele mai bune produse pentru predarea cotelor la colectare. În același timp se arată, prin exemple concrete, felul în care sînt orînduite cotele, fixate în funcție de puterea economică a fiecărei gospodării. Ultimul popas al scriitorului în comuna Costești, îi oferă prilejul de a zugrăvi felul cum cotele predate statului se întorc în folosul țărânimii muncitoare.

Popularizarea acestei broșuri în rîndul țărănilor muncitori va contribui la lămurirea și mobilizarea acestora pentru achitarea la timp a obligațiilor către stat.

LITERATURA

LINDSAY, JACK: *Primăvara amăgitoare.* București, E.S.P.L.A. 1955, 588 pag., lei 10,70.

Patru familii, în patru orașe din Anglia, la sfîrșitul anului 1946 și începutul lui 1947. Au trecut anii războiului greu, împotriva fascismului. Forțele democratice, prin jertfa mare adusă de poporul sovietic au obținut istorica victorie asupra forțelor întunericului. Intreaga omenire muncitoare e însetată de pace, și speră într-o pace îndelungată, într-o viață mai bună. Acestei năzuințe, care înviora ca un vînt de primăvară și sufletul oame-

nilor muncii din Anglia, îi dă glas scriitorul Jack Lindsay. Cunoscut de masele de oameni cinstiți din Anglia, Jack Lindsay merge cu hotărîre pe drumul unei literaturi realiste, legată de aspirațiile poporului său.

Primăvara amăgitoare este un tablou larg al societății engleze la sfîrșitul ultimului război mondial.

Situația celor patru familii a căror prezentare o face scriitorul, ilustrează deplin situația diferitelor clase și straturi sociale engleze și poziția lor față de principalele probleme ale timpului. Familiile muncitorului ipsosar Will Fremaine, ca și aceea a minerului Baxter se zbat între lipsa de locuință, primejdia tot mai apropiată a șomajului și scumpirea traiului. Tînăra Phyl Fremaine abia găsește un loc de chelneriță, iar Dick Baxter, întors de pe front cu sufletul răscolit de dorința unor mari înfăptuiri și primeniri, e nevoit să-și reia munca de vagonier la mină. Și Phyl Fremaine, și Dick Baxter însă, ajutați de diferiți activiști ai luptei sociale, găsesc adevărata cale ce duce către îndeplinirea aspirațiilor lor și a părinților lor, luptă pentru organizarea clasei muncitoare.

Nu aceeași e situația familiei altui muncitor, Jim Emery. Acesta, făcînd parte din vînturile aristocratizate ale muncitorimii, temîndu-și situația sa privilegiată de membru în conducerea Sindicatului unit al muncitorilor din electricitate, trece cu totul de partea patronilor, trădînd interesele celor ce l-au ales.

A patra familie e aceea a patronului John Swinton. Unită în aparență, dar roasă dinlăuntru de meschinăria și invidia dintre frați, copii și părinți, bazată pe minciună și înșelăciune, trăind în huzur și desfrîu datorită exploatării, această familie este o oglindă fidelă a în săși burgheziei engleze. Impotriva ei și a puterii capitaliștilor, împotriva slugilor lor de tipul trădătorului Jim Emery, vor lupta Phyl Fremaine și Dick Baxter, sub flamura veșnic vie a Partidului Comunist. Istoria *Primăverii amăgitoare* e un fragment din istoria poporului englez.

PANOVA, VERA: *Anotimpuri.* București, Editura Cartea Rusă, 1955, 400 pag., lei 6,60.

Au trecut cîteva ani de la marele război pentru apărarea Patriei. În orașele și satele Uniunii Sovietice, munca de reconstrucție, de zidire mai departe a comunismului, mobilizează milioane de oameni simpli. Orașele se înfrumusețează, apar fabrici noi, blocuri noi de locuințe. În acest mare efort constructiv se desfășoară viața de toate zilele a oameni-

lor sovietici. Ea e luminată de aspirațiile lor de mai bine.

În orașul N. trăiește familia mecanicului de locomotivă Kuprianov. Nevasta lui, Dorofeia, venită cu treizeci de ani în urmă de la țară, a muncit pe vremuri în fabrică, unde a îndeplinit diferite sarcini de răspundere, iar acum ocupă postul de vicepreședinte al comitetului executiv al sovietului orașenesc. Dorofeia Nikolaevna își îndeplinește cu cinste sarcina, fără să-și neglijeze cituși de puțin îndatoririle casnice de soție și mamă a doi copii. Cu cinste și devotament față de statul sovietic muncește pe locomotiva lui și Leonea Kuprianov, bărbatul ei, om călătoreț în focul revoluției. Dar exemplul bun al părinților a rodit numai în unul din cei doi copii. În timp ce hulka pășește pe urmele părinților săi, lui Ghenadie fratele ei mai mare nu-i place să muncească. El intră în școală și se lasă antrenat într-o viață ușurată, de petreceri și aventuri, care îl vor duce la un pas de prăpastie. Într-adevăr, plecat de timpuriu de acasă, și legând prietenie cu diverși oameni necinstiți, el cade sub influența lor. Sabotorii ordinari, aceștia vor căuta să-l folosească ca o unealtă. Dar cu toată starea de decădere morală în care se află, viața sănătoasă trăită acasă în anul copilăriei, se trezește dintr-o dată în el ca un semnal de alarmă și el refuză să devină complicele lor. Furios, „prietenii lui“ încearcă să-l omoare, dar nu reușesc decât să-l rănească. Salvat, el se va întoarce acasă unde va începe o viață nouă.

Influența puternică pe care viața familiei sale o exercită asupra lui Ghenadie într-un moment de răscruce — când era pe cale să devină și el un dușman al poporului — îl ajută să rupă cu viața pe care o ducea, exemplifică forța morală a familiei sovietice. Viața familiei Kuprianov se împletește strâns cu viața orașului în care aceasta trăiește și, ca o urmare firească, în cursul acțiunii apar și se reliefează o mulțime de alți oameni, fiecare cu personalitatea lui bine definită. Eroi și faptele lor dau cărții caracterul unei adevărate fresce a orașului și a familiei sovietice.

PETRESCU, CAMIL: Un om între oameni. (vol. II.) București. E.S.P.L.A. 1955, 722 pag., lei 16,50.

Al doilea volum al romanului *Un om între oameni* poartă pe cititor printr-o vălmășite evenimentele din iunie 1848, când țara s-a mișcat la chemarea unor

minți luminate. Printre acestea, figura lui Nicolae Bălcescu crește uriașă și impunătoare. Nu au trecut decît cinci ani de la întemeierea societății „Frăția” și a sosit momentul ca scopurile ei nobile să fie traduse în viață. Dar de la vorbă la faptă e cale lungă și anevoioasă. Feciorii de boieri, negustorii și bogătașii ar vrea o revoluție pe măsura intereselor lor de clasă. Puțini sint aci hotărâți să lupte pentru binele poporului, nu pentru chiveniseala lor proprie.

Evenimentele se precipită cu o repeziune uimitoare. După nereușita din București, revoluționarii se împrăștie prin țară sa scoale țirgurile și satele. Citind proclamația cu cele 21 de puncte, printre care și acelea privitoare la desființarea șerbiei, a rangurilor boierești, a contribuției neegale, „căuzașii” reușesc să ridice o mare mulțime și să pornească asupra Bucureștilor. De la Izlaz, de la Telega, din satele din jur, coloane de țărani țirgovești se îndreaptă spre capitală. Boierii se ascund speriați, iar domnitorul Bibescu semnează constituția și apoi fuge. Bucuria poporului nu cunoaște margini. Revoluția a invins, ea trebuie consolidată. Dar avântul maselor înapămintă o parte din revoluționari, reprezentanți ai intereselor burgheziei: Eliade, Rosetti, Brătianu, Tell și alții, în cap cu mitropolitul Neofit. Ei încearcă să elimine punctul 13 din proclamația de la Izlaz, să anuleze prin diferite măsuri toate cererile revoluționare. De trei ori se ridică poporul Bucureștilor în apărarea revoluției. Guvernul revoluționar arestat de reacționari, este salvat de masele răsculcate, însulețite de luptătoarea Ana Ipătescu Luptători patrioți cum e colonelul Magheru, căpitanul Pleșoianu și alții se străduiesc să apere revoluția de lovirurile dușmanilor. Activitatea lui Bălcescu în acest timp e uriașă. El încearcă să trezească „guvernul vremelnicesc” la realitate, să-i arate că pâlăvrăgile, șovăielile, lipsa de fermitate dau timp dușmanilor revoluției să se întărească. Bălcescu arată limpede că numai legătura cu masele largi, sprijinirea aspirațiilor acestora pot asigura țăria guvernului. Dar interesele burgheziei sint mult mai aproape de ale moșierimii și astfel perioada de avânt revoluționar din anul 1848 a devenit și perioada încheierii coaliției burghezo-moșierești din țara noastră.

Înfățișînd aceste evenimente, volumul II este o mare realizare artistică, o mărturie bazată pe documente, care suscită interesul în cel mai înalt grad.



Concursul pe țară al inovatorilor și bibliotecarii

TREȚIE PALEOLOGU
bibliotecar

Din inițiativa Oficiului de Stat pentru Standarde și Invenții și al Consiliului Central al Sindicatelor s-a organizat un larg concurs pentru inovații pe întreaga țară. Concursul cheamă pe toți oamenii muncii să contribuie cu cât mai multe inovații și invenții, în cinstea zilei de 7 Noiembrie 1955.

Concursul pe țară al inovatorilor are între altele și scopul de a înlesni ca inovațiile realizate pînă în prezent într-un singur loc de muncă, să fie generalizate în sute de alte locuri. Pentru a întări cit mai mult munca de generalizare a acestor inovații, concursul atribuie o mare importanță caietelor de fișe intitulate „Schimb de experiență“ editate de I.D.T., la care s-au abonat pînă în prezent peste 8000 de întreprinderi și unități. Este necesar ca bibliotecarii din toate categoriile de biblioteci din țară să cunoască bine aceste caiete cu fișe și să le popularizeze printre cititorii bibliotecii lor.

Este vorba de o colecție de 19 periodice care apar de 6 pînă la 12 ori pe an, pe 19 ramuri de producție.

Bibliotecarul conștient și activ poate da un ajutor prețios celor ce sînt preocupați de realizarea unei inovații, contribuind cu documentarea necesară și uneori chiar cu sfaturi personale. Această muncă poate fi considerată ca ajutor tehnic și premiată în conformitate cu art. 21 din Regulamentul Inovațiilor. Pe de altă parte, bibliotecarii pot realiza și inovații personale în domeniul muncii lor. Astfel, bibliotecarul care introduce din propria sa inițiativă în biblioteca unității unde lucrează o nouă metodă de organizare a muncii, fără ca aceasta să fi fost cerută pe linie administrativă sau pe cea a îndrumărilor ce le dă Direcția Bibliotecii, poate cere ca metoda sa să fie apreciată drept o inovație din categoria raționalizărilor administrative și recompensată ca atare.

78



PRETUL 2 L